

Treball de fi de grau

Títol

Autor/a

Tutor/a

Grau

Data

Full Resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Autor/a:

Tutor/a:

Any:

Titulació:

Paraules clau (mínim 3)

Català:

Castellà:

Anglès:

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:

Castellà:

Anglès

Compromís d'obra original*

L'ESTUDIANT QUE PRESENTA AQUEST TREBALL DECLARA QUE:

1. Aquest treball és original i no està plagiat, en part o totalment
2. Les fonts han estat convenientment citades i referenciades
3. Aquest treball no s'ha presentat prèviament a aquesta Universitat o d'altres

I perquè així consti, afegeix a aquesta plana el seu nom i cognoms i la signatura:

***Aquest full s'ha d'imprimir i lliurar una còpia en mà al tutor abans la presentació oral**

L'EVOLUCIÓ DE L'ENTREVISTA DE CARÀCTER EN ELS PROGRAMES DE TV3: *LA CASA DELS FAMOSOS (1988) I EL CONVIDAT (2010)*.

Aquest treball té per objectiu estudiar l'evolució del gènere de l'entrevista a partir de dos programes de televisió de la cadena pública catalana TV3. Aquests són: *La casa dels famosos* (1988) i *El convidat* (2010). Concretament, s'estudiarà la tipologia d'entrevista de caràcter, ja que és la tractada en ambdós programes.

El que es proposen esbrinar les preguntes d'investigació que es planteja aquest estudi és: si aquesta evolució de l'entrevista de caràcter s'ha produït, d'un programa a l'altre, i com ha estat; quin és el tractament exacte del gènere que fa cadascun d'aquests dos, i finalment, si presenten o no semblances i divergències entre ells. En cas afirmatiu s'haurà de dir quines són.

El treball doncs, s'aproxima al tractament que es fa del gènere en cadascun dels dos programes a través d'un anàlisi en profunditat dels capítols seleccionats (se n'analitza dos, un de cada programa). L'anàlisi és de tipus qualitatiu i es fa tant a nivell de contingut (la figura dels presentadors, l'estructura de les entrevistes...), com de format (tipus de realització, tipologia de plans i moviments de càmera, posada en escena, música, grafisme...). Durant el mateix anàlisi de contingut, també s'ha aprofitat per anar fent un anàlisi comparatiu al mateix temps, que anirà establint les semblances i divergències que puguin haver-hi entre els programes.

Per últim, les conclusions del treball han aportat resposta a les preguntes d'investigació.

“La curiositat és el primer per un periodista, però també per qualsevol persona, perquè d'aquí ve la il·lusió per saber més, anar a buscar persones noves... És un elogi del periodisme que serveix per aprendre sempre dels altres. Cal no tenir por d'estar al costat de gent bona, perquè és quan pots créixer. Tampoc s'ha de tenir por de l'elogi i cal aprendre a admirar. A vegades -i això és molt català - ens surt més la crítica o l'enveja que no l'elogi o l'admiració”

Paraules d'Albert Om en una entrevista al diari Ara Balears, 08/12/2013.

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ	1
1.1. Justificació del treball	2
2. MARC TEÒRIC	3
2.1. Definició del concepte d'entrevista	3
2.2. L'entrevista televisiva	3
2.2.1. La relació entrevistador-entrevistat	4
2.2.2. La relació amb el públic teleespectador	5
2.2.3. La relació entre guionista i realitzador	6
2.2.4. Fases d'elaboració de l'entrevista	6
2.2.5. La posada en escena	8
2.2.6. Tractament formal i tècnic de l'entrevista televisiva	9
2.2.7. Tipologies d'entrevistes	11
2.2.7.1. L'entrevista d'actualitat	11
2.2.7.2. L'entrevista magazín	11
2.2.7.3. L'entrevista de caràcter	12
2.2.7.4. L'entrevista en profunditat	14
2.2.7.5. L'entrevista monogràfica	14
3. OBJECTE D'ESTUDI I PREGUNTES D'INVESTIGACIÓ	15
4. METODOLOGIA	16
5. BREU CONTEXT TELEVISIU DELS PROGRAMES	18
6. ANÀLISI DELS PROGRAMES	19
6.1. <i>El convidat</i>	19
6.1.1. Anàlisi de contingut	20
6.1.2. Anàlisi de format	27

6.2. <i>La casa dels famosos</i>	38
6.2.1. Anàlisi de contingut	39
6.2.2. Anàlisi de format	44
7. CONCLUSIONS	56
8. BIBLIOGRAFIA	60
9. ANNEXOS	63
9.1. Desglossament del capítol de Núria Feliu a <i>El convidat</i>	63
9.2. Desglossament del capítol de Núria Feliu a <i>La casa dels famosos</i>	68
9.3. Taula d'audiències de les 4 temporades d' <i>El convidat</i>	70

1. INTRODUCCIÓ

Es pot qualificar la comunicació com l'acció més important que pot realitzar l'ésser humà. Aquesta és sempre present, en qualsevol activitat humana ocupa un paper protagonista i fonamental. És la forma principal que té l'individu per conèixer tot allò que l'envolta. També és la manera a través de la qual l'ésser humà es relaciona amb altres individus. “Una comunicació adequada propicia el coneixement de qualsevol activitat i la forma en què podem afrontar situacions diverses.” (Santamaría, 2011:23)

El gènere de l'entrevista és sinònim del terme comunicació. Parlar de l'entrevista significa remuntar-se a parlar d'un dels processos d'interacció més comuns en l'ésser humà que molts estudiosos han tractat d'explicar al llarg del temps a través de diferents teories de la comunicació. “L'acte de compartir un missatge amb un codi comú entre l'emissor i el receptor, obtenint la retroalimentació que conforma el procés de comunicació és, potser, la fonamentació perquè l'entrevista existeixi com a tal.” (Santamaría, 2011:23)

En aquest treball es vol parlar d'aquest gènere informatiu que és l'entrevista, concretament però, d'una tipologia d'entrevista: la de caràcter. L'entrevista de caràcter és “aquella que s'interessa pel personatge i per la seva vida. Pretén descobrir aspectes desconeguts o poc conegut de l'entrevistat, que sol ser un personatge públic.” (Balsebre, 1998:209) Per fer-ho s'han escollit dos programes emesos per la cadena pública catalana TV3 en èpoques diferents, però que a primera vista s'aprecien molt similars. Es tracta de *La casa dels famosos* (1988), presentat pel Julià Peiró i d'*El convidat* (2010), presentat per l'Albert Om. Ambdós programes tracten l'entrevista de caràcter i parteixen de la mateixa situació per elaborar-la: desplaçar-se fins a casa de l'entrevistat per fer-li les preguntes o qüestions pertinents allà, al seu habitatge habitual.

A partir dels resultats que s'extreguin de l'anàlisi d'aquests dos programes doncs, s'establiran una sèrie de conclusions que intentin donar resposta a si es presenten semblances o divergències entre ambdós i quines són.

1.1. Justificació del treball

L'interès per estudiar aquest tema rau en diferents motius. Per una banda, existeixen pocs programes d'entrevistes d'aquest tipus. La majoria es duen a terme en un plató i tracten temes d'actualitat informativa, o bé, temes professionals, etc. El fet d'estudiar les entrevistes de caràcter en programes on la realització es du a terme a la pròpia casa de l'entrevistat, és molt encoratjador. Perquè només el canvi de localització (de plató fred a l'espai privat i íntim del personatge) pot ampliar brutalment les fronteres de l'entrevista.

A més a més, que al 2010, dues dècades després que es fes *La casa dels famosos* es plantegi novament, un tipus de programa d'entrevistes d'aquest tipus (*El convidat*), desperta la curiositat per esbrinar quin tractament en fa cada programa i per veure si l'entrevista de caràcter ha evolucionat del primer al segon, si comparteixen semblances o són diferents, etc.

A part d'això, és interessant prestar atenció a aquests dos espais televisius també, pel seu èxit amb l'audiència. *La casa dels famosos* va ser el primer programa de la cadena TV3 en fer una aposta televisiva d'aquest tipus i s'enduia de mitjana un 84% de *share* llavors (*Els matins*, tv3.cat, 2012). Tot i que és una barbaritat perquè la xifra és molt alta, s'ha de tenir en compte que en l'època d'emissió del programa no hi havia competència televisiva com passa a l'actualitat. *El convidat*, per la seva banda, durant les 4 temporades que porta en antena (2010-2014) ha aconseguit de mitjana un 23,7% de *share*. És una xifra molt bona en el panorama actual televisiu. De fet, la mitjana d'audiència que ha aconseguit TV3 durant el 2013 és un 13,5% de *share* (tv3.cat, 2014), i per tant, *El convidat* es situa molt per sobre d'aquesta.

Així doncs, es tractarà d'esbrinar també els motius que porten l'èxit d'aquests programes.

2. MARC TEÒRIC

2.1. Definició del concepte d'entrevista

Què és l'entrevista? Segons quin sigui l'autor en qüestió que ens en parla podem trobar un tipus de definició o una altra. L'Armand Balsebre diu que l'entrevista “defineix la capacitat i l'habilitat d'un periodista per descobrir la veritat en les paraules del seu interlocutor: saber escoltar, saber què preguntar, saber com fer-ho i quin és el moment més adequat.” (Balsebre, 1998:7). Jorge Halperín explica que és “una nota que porta la vibració d'un personatge, la seva respiració, els seus punts de vista i la seva naturalesa”, també comenta que “és la més pública de les conversacions privades” i que “és el regne fascinant de la pregunta” (Halperín, 1995:10), ja que les preguntes no són les úniques importants, sinó també les respostes. Cada pregunta desencadena una resposta que a la vegada pot generar una nova pregunta. D'altra banda, per a Leonor Arfuch (1995) l'entrevista és, per davant de tot, una narració perquè ens apropa als personatges entrevistats a través de les seves opinions personals”. Aquesta autora diu que es reconeix l'entrevista com una recerca d'un plus de significació, sense que importi si es creu o no en allò que l'entrevistat diu, perquè mitjançant l'entrevista s'atribueix autenticitat a la paraula.

Per part nostra direm també que l'entrevista és com un diàleg. Un diàleg on l'entrevistador tracta d'aconseguir informació sobre una altra persona, l'entrevistat (les opinions del qual són d'interès general a causa de la rellevància social que té), o bé, a través d'ella, extraure informació sobre un tema concret, normalment d'actualitat. No és un diàleg espontani, sinó que està preparat prèviament pel periodista i té una finalitat i un objectiu molt definits.

2.2. L'entrevista televisiva

Quan el gènere de l'entrevista arriba al mitjà televisiu, tal i com afirma Armand Balsebre al seu llibre *La entrevista en radio, televisión y prensa*, el que havia estat fins al moment l'oient a la ràdio descobreix, gràcies a la imatge, una visió molt més ampla sobre l'entrevistat, obtenint més informació i coneixement que mai sobre ell. El salt de l'entrevista a la televisió permet per primer cop conèixer l'expressió total de

l'entrevistat. Ja no es tracta només d'escoltar què diu, sinó de veure com ho diu i amb quina intenció. L'espectador pot percebre l'expressió integral de l'entrevistat, tant en l'àmbit de la comunicació verbal, com en l'àmbit de la comunicació no-verbal. S'aprecien els seus dubtes i vacil·lacions; trets paralingüístics com un sospir, un silenci, una rialla; i trets extralingüístics com poden ser la seva actitud corporal a través de postures – trets proxèmics¹ -, i gesticulacions – trets cinèsics² -.

“No importa el contingut, sinó també el continent, el fons però també la forma” (Balsebre, 1998:150), o el que és el mateix, tota la informació que ens arribi de més i contribueixi a completar el coneixement que tenim del personatge és important. Així doncs, la televisió aporta a aquest gènere, un plus informatiu molt gran i valuós que ha d'ajudar a aconseguir l'equilibri perfecte entre el discurs oral y el formal. Cal no oblidar que la imatge que es mostra no pot descuidar-se en cap moment, ja que aquesta també formarà part del missatge audiovisual que es transmetrà al públic telespectador i ha de seduir-lo. Tot i així, “que en una entrevista televisiva es prioritzi més la informació o l'espectacle visual dependrà de la voluntat del periodista” (Balsebre, 1998:150).

Perquè una entrevista televisiva funcioni cal tenir presents les consideracions següents:

2.2.1. La relació entrevistador-entrevistat (relació interpersonal)

Segons el que l'entrevistador vulgui mostrar del personatge al qual ha citat, doncs és qui fixa els objectius de l'entrevista, les preguntes o els temes a tractar. També condueix el diàleg, marca les transicions i decideix el punt i final de la conversa.

Que l'entrevistat es mostri tal com és, sent sincer en les seves respostes és, novament, feina de l'entrevistador, i així ha estat sempre, molt abans que l'entrevista arribés al gènere televisiu. Balsebre diu que el periodista o entrevistador és qui ha d'ajudar a l'entrevistat fent-li de guia o conductor per tal que la presència de les càmeres no pertorbin la seva imatge real. I és que encara que no ens ho diu l'autor, això ja podia passar a la ràdio. El periodista que entrevista a la televisió ha d'aconseguir que el

¹ CEBRIAN, M (1994): DEF. “Estudia els moviments i, en particular, la mímica, la dansa o els gestos en la seva doble perspectiva: com auxiliars del llenguatge parlat i com a llenguatges autònoms. Es tracta del llenguatge del cos en moviment”.

² CEBRIAN, M (1994): DEF “Inclou l'espai, especialment l'espai existent entre l'emissor i el receptor. Es el lloc que s'ocupa en una massa. [...] La proxèmica també inclou el temps”.

personatge no es mostri artificial davant de les càmeres i el periodista que entrevista a la ràdio també ha d'aconseguir-ho, però en aquest cas, davant del micròfon.

Encara que no de forma tan evident, un personatge també ens pot enganyar al mitjà radiofònic i l'oient, igual que el telespectador en televisió, pot detectar-ho. Ja sigui perquè l'entrevistat vacil·la a l'hora de parlar, s'entrebanca o bé fa pauses injustificades, etc. Així doncs, per evitar que això passi, cal que l'entrevistador s'esforci perquè el personatge convidat s'oblidi de la mediació tècnica. L'ha d'ajudar a sentir-se còmode perquè es desinhibeixi, de forma que la conversa entre ambdós sigui fluida i natural, igual que les seves respostes. "S'ha d'establir un clima de confiança i respecte... però no ha de transmetre a l'audiència una sensació de complicitat o convivència amb el personatge..." (Balsebre, 1998:151).

2.2.2. La relació amb el públic telespectador (conversa pública)

Quan entrevistem per ràdio o televisió no estem duent a terme una conversa a dos, sinó a tres. A més a més de l'entrevistador i l'entrevistat també intervé el telespectador. "Per tant, el periodista ha de tenir present aquesta tercera persona que és, en definitiva, a qui va dirigida l'entrevista i el missatge" (Balsebre, 1998:152), per tal que s'interessi pel que s'està dient.

Segons diu Armand Balsebre, la participació del públic en els programes televisius pot canalitzar-se de diverses maneres:

- Directament: Es convida al públic a participar en el programa al principi de l'entrevista, de manera que aquest pugui dir la seva a través de trucades telefòniques, missatges de text, xarxes socials, etc. Aquestes preguntes o opinions que tinguin els participants poden estar decidides prèviament, o bé ser espontànies. També, ocasionalment, l'entrevistador mira a càmera per buscar complicitats amb el telespectador dirigint-se a ell de forma directa.

- Indirectament: La complicitat es busca durant l'entrevista i pot fer-se de dues maneres: El presentador adopta el punt de vista del telespectador, pensa sempre què li pot interessar i planteja qüestions a l'entrevistat. Per fer-ho emprant referències lingüístiques directes, com ara "els nostres oients volen saber..."; o indirectes, "la gent es pregunta...".

Al final de l'entrevista, el conductor o periodista acostuma també a fer una síntesi destacant allò més important del que s'ha parlat, de manera que l'audiència retengui el missatge que s'ha transmès.

Val a dir que en alguns programes d'entrevistes, aquest contacte o vincle que l'entrevistador estableix amb el seu públic es dona a través de la tècnica de la veu en *off*.

2.2.3. La relació entre guionista i realitzador

És molt important que el realitzador es posi d'acord amb el guionista i presentador sobre el guió de l'entrevista. El realitzador ha de saber les preguntes que es formularan i en quin ordre. Amb aquesta base es pot treure millor partit de l'escaleta tècnica i preveure diferents resolucions. El realitzador també ha de sentir la mateixa curiositat i capacitat de sorprendre's que l'entrevistador davant el que diu i explica l'entrevistat. Sovint, pren les decisions en funció del que està escoltant i veient i les ordres de canvi de pla que dona responen a necessitats narratives i no a criteris artístics o estètics de composició d'imatge.

“El repte de l'entrevista televisiva és la seva manca de moviment. És estàtica des del punt de vista de la imatge. Cal donar-li un cert dinamisme a través de la realització i les ordres de guió.” (Barroso, 1996:189).

Per aconseguir aquest dinamisme es poden utilitzar els consells següents (Barroso, 1996:189):

- La durada dels plans ha de ser curta
- Hi ha d'haver varietat de plans i moviments de càmera
- Es poden utilitzar imatges de suport

Tot i això però s'ha de tenir molt clar que el ritme ha de venir donat per la conversa entre entrevistador i entrevistat.

2.2.4. Fases d'elaboració de l'entrevista

El 50% de l'èxit d'una entrevista dependrà del seu procés de planificació o pre-producció que estructurarem mitjançant les fases següents: la definició de l'objectiu, la documentació i la preparació i guionització.

a) Definició de l'objectiu de l'entrevista:

Abans que res caldrà fer-se preguntes com: Què es vol saber de l'entrevistat?, o bé, Què es pretén comunicar a l'audiència amb aquesta entrevista? Quan l'objectiu estigui definit és aconsellable que aquest quedi reflectit en la introducció de la mateixa, de manera que el

públic que ens segueix estigui al corrent del què passa des del primer moment i, per tant, el seguiment que fa sigui el correcte.

Els objectius poden ser reformulats sobre la marxa, si a partir d'una resposta de l'entrevistat descobrim un 'filó'. La durada i la situació delimiten l'objectiu d'aquesta també.

b) Documentació

Si es vol que l'entrevista sigui satisfactòria caldrà documentar-se. L'èxit d'aquesta depèn de la documentació o coneixement del tema i de la persona a tractar que tingui l'entrevistador. També hi contribuirà la capacitat expressiva i comunicativa que tingui el periodista, a la vegada que la seva formació i coneixement.

Així doncs, per tal d'aconseguir-ho caldrà que tot periodista segueixi les pautes següents:

1. Contactar prèviament amb el convidat per conèixer-lo servirà per **conèixer la cadència expressiva del personatge, el seu tot i ritme de veu i**, el que és més important des del punt de vista de la imatge, **tota la seva expressió no verbal** (si es mou molt quan parla, si s'expressa amb els ulls i/o les mans...) .
2. Recollir informació i dades per elaborar una fitxa, per una banda, i recollir material audiovisual per a la realització (imatges informatives, objectes suggeridors, músiques, talls de veu..., per una altra.

c) Preparació i guionització

S'ha de treballar amb **guions oberts** per donar sensació d'espontaneïtat i perquè els convidats són imprevisibles.

A nivell de guió, el presentador ha de tenir un guió (fitxes) en el que només hi hagi escrita una representació esquemàtica dels temes que es vulgui tractar, redactats de la manera més breu possible (una, dues, tres paraules) perquè en el seu moment puguin llegir-se mentalment de forma ràpida. A partir d'aquestes paraules el presentador construeix verbalment la pregunta de forma improvisada.

L'organització i el desenvolupament previst per l'entrevista ha d'estar ben definida mentalment en el cap del presentador. Quan no es fa així: es veu que llegeix, el to adoptat és monològic (no dialògic), si les ha après de memòria està més pendent de recordar que del que diu el convidat... D'altra banda, cal que l'entrevistador juntament amb el guionista defineixi una determinada estratègia narrativa i comunicativa: ha d'establir un 'pla d'atac'

que introdueixi un determinat **ordre narratiu** a l'aparent arbitrària successió de preguntes amb l'objecte de construir un bon relat.

2.2.5. La posada en escena

La posada en escena és una introducció o presentació del tema o del personatge on se subratlla la connexió amb l'actualitat immediata que justifica el perquè de l'entrevista. A vegades pot venir acompanyat d'un VTR (vídeo) de presentació (Balsebre, 1998:142).

Aquesta es divideix en diferents parts segons aquest autor ara citat:

1. La **salutació** entre entrevistador i entrevistat.
2. A partir d'aquest moment, **les preguntes han de succeir-se** d'una manera natural, **segons la lògica de la conversa**.
3. La **fórmula de tancament** de l'entrevista **ha de ser esquemàtica**.

Alguns consells a l'hora de fer el guió (Balsebre, 1998:151):

- Les preguntes han de ser formulades de manera que provoquin respostes detallades i no monosíl·labs de negació o assentiment.
- El presentador no ha de començar les preguntes sempre de la mateixa manera, ni utilitzar sempre les mateixes frases de transició entre resposta i la pregunta següent ni utilitzar sempre la mateixa entonació interrogativa al final de la frase en les preguntes.
- No s'ha de donar la resposta a la mateixa pregunta.
- No formular mai dues preguntes o més en la mateixa intervenció: malgastem temps, ja que l'entrevistat només contestarà una i haurem de repetir les altres.
- No podem realitzar les millors preguntes totes juntes. Cal preveure i planificar una estratègia de l'entrevista de manera que tinguem bones cartes tant al principi com en mig i al final. Això permet mantenir el ritme i l'interès de l'entrevista.

“L'entrevistador ha de dominar el ritme de l'entrevista com a recurs dramàtic. Ha de saber accelerar o reposar la conversa en funció del que està dient el personatge i efectuar contrapunt per a destacar el més sorprenent o important del que explica el personatge” (Balsebre, 1998:159).

El ritme ha de ser variat per mantenir l'interès de l'audiència, amb baixades i pujades, però procurant una inflexió en la culminació de l'entrevista. També s'han de respectar les pauses i els silencis del personatge, a no ser que haguem d'aprofitar-los per fer-nos amb la paraula. Finalment, cal tenir en compte també el lloc que ocupen les preguntes i respostes durant l'entrevista. Per exemple, si plantegem una pregunta després de buscar d'haver mencionat una paraula clau, aquesta tindrà més atenció tant per part del públic com per part de l'entrevistador.

2.2.6. Tractament formal i tècnic de l'entrevista televisiva

A continuació es parlarà dels aspectes tècnics de l'entrevista televisiva. D'aquells aspectes de format que cal tenir en compte segons quin tractament se n'hi faci:

Segons els mitjans tècnics que s'emprin doncs es distingeixen dos tipus de tractament: el tractament amb una sola càmera i el tractament multicàmera (dues càmeres o més) (Barroso, 1996:46)

- **Tractament amb una sola càmera:**

Tècnica utilitzada en entrevistes d'entitat menor, com les que s'inclouen en un informatiu diari o en un programa magazine i que no mereixen un 'directe'. En aquests casos es realitzen amb una sola càmera. (Barroso, 1996:46).

Hi ha diverses tècniques de realització, en funció de la forma de presentació ulterior que es vulgui fer de l'entrevista:

- Si **només volem les respostes** de l'entrevistat:
 - L'entrevista s'enregistra una sola vegada i sense interrupcions.
 - La càmera concentra la seva atenció tota l'estona en l'entrevistat.
 - Se sol mantenir un pla fix de l'entrevistat.
- Si **volem una major varietat de plans**, canviarem sempre durant les preguntes, mai durant les respostes:
 - El muntatge se sol fer mitjançant imatge congelada i cortina. També amb imatge congelada i uns segons de blanc.

- *L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: La casa dels famosos (1988) i El convidat (2010)* -

- Si **volem incloure les preguntes**, simulant una realització amb més d'una càmera haurem de fer dos enregistraments (Barroso, 1996:49):
 1. Un primer enregistrament centrant la nostra atenció en la persona entrevistada, encara que amb algun pla general (al començament; potser al final).
 2. Un segon enregistrament només amb l'entrevistador formulant les preguntes, fins i tot també, amb algun pla d'aquest escoltant les respostes.

La situació de les càmeres és la mateixa que en una realització en estudi (estan creuades) només que en dos temps diferents.

En la segona presa, la de només les respostes, l'entrevistador s'ha de situar en el mateix lloc on era durant l'entrevista, mirant en la mateixa direcció. És important que aquesta segona vegada les preguntes es formulin més o menys com la primera vegada, perquè hi hagi coincidència entre el plantejament de les preguntes i les respostes de l'entrevistat. Durant el muntatge posterior, s'intercalaren les preguntes i les respostes.

- **Tractament amb múltiples càmeres:**

La realització amb diverses càmeres ens permet oferir una mirada ubíqua. L'organització de l'enregistrament ha de preveure:

- Atrezzo
- Emplaçament de les càmeres
- Situació originària
- Desplaçaments previstos
- Tipus de plans que haurà de fer cadascuna de les càmeres i persona que haurà de cobrir.

Segons el lloc on es realitza l'entrevista aquesta pot ser d'una manera o una altra. Canviarà si es realitza a un estudi o fora i si es tracta d'un interior, o bé un exterior (Barroso, 1996: 51).

- **Estudi:** és més fàcil de controlar tots els elements tècnics: entrades i sortides de so, llum, qualitat d'imatge...

- *L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: La casa dels famosos (1988) i El convidat (2010)* -

- **Fora d'estudi (Interiors/exteriors):** molts factors externs poder fer baixar la qualitat de l'enregistrament. Per exemple els mals usos de la llum: (contrallums, ombres dures...)

Segons el procediment de realització i emissió de l'entrevista aquesta pot ser en **directe** o **diferit** (Barroso, 1996:111)

2.2.7. Tipologies d'entrevistes

Segons la classificació que en fa Armand Balsebre a *La entrevista en radio, televisión y prensa*, es poden distingir tipologies diferents d'entrevista. Destaquen: l'entrevista d'actualitat, l'entrevista magazín, l'entrevista de caràcter, l'entrevista en profunditat i l'entrevista monogràfica.

2.2.7.1. L'entrevista d'actualitat

Aquest tipus d'entrevista “busca respostes i dades a partir de fonts informatives relacionades amb els fets que acaben d'ocórrer” (Balsebre, 1998:205). Generalment s'inclouen als informatius dels telenotícies o en programes magazín informatius també. La seva duració ve determinada en funció del temps que es disposa per fer el programa i de la importància del personatge i del fet a tractar. L'entrevista ha de ser breu, concreta i puntual (Balsebre, 1998:205).

En el magazín informatiu aquesta entrevista pot ser més llarga, però no convé allargar-la perquè sí, si el tòpic està esgotat. Ara bé, si el tema i el personatge donen per parlar, després aquesta pot arribar a durar fins a 30 minuts (Balsebre, 1998:205).

Com és lògic, les entrevistes d'actualitat tenen un ritme més ràpid i àgil a l'hora de formular les preguntes i generar respostes, no hi ha moments de repòs.

2.2.7.2.L'entrevista magazín

Les entrevistes magazine varien segons el tipus de programa i cadena televisiva en les que s'inclouen. Aquestes entrevistes suposen una major varietat de temes i el fet de disposar de més temps ofereix un tracte més relaxat i un context on, a part de la informació, també hi domina l'entreteniment. El seu atractiu basat en el presentador i

l'entrevistat, però, fa que en algunes ocasions el tema sigui secundari. El periodista o presentador sol ser una persona amb una llarga experiència professional i amb un atractiu suficient per conduir un programa d'aquestes característiques. Aquest tipus de presentadors sovint s'anomenen *anchorman*, ja que desenvolupen unes dots comunicatives que van més enllà d'una simple presentació en una entrevista (Balsebre, 1998:206).

Les entrevistes magazine no pretenen aprofundir en els fets sinó que el seu objectiu és estar a mig camí entre l'entreteniment i la informació. És a dir, mantenen un equilibri que els permet atraure tant a aquells telespectadors que desitgen ampliar dades sobre fets, successos o persones, com l'atracció d'altres tipus de públic que prefereixen alguna cosa més lleugera, suau i que simplement els faci passar l'estona, sense haver de pensar massa en entendre allò que se'ls ensenya i explica mitjançant el programa.

Gràcies a la seva durada, major en comparació a les entrevistes d'actualitat, es permet la utilització de recursos narratius que ofereixen una major varietat i sentit a l'espectacle de l'entrevista (Balsebre, 1998:208):

- Composició de l'escenari en més d'un espai escènic.
- Convidats sorpresa relacionats amb l'entrevistat.
- Utilització del vídeo per mostrar imatges referides al personatge entrevistat.
- Utilització d'elements auditius (cançons, efectes sonors, talls de veu...)
- La participació telefònica
- L'actuació o dramatització del presentador amb la utilització d'objectes i disfresses.
- La realització d'un *sketch* per part del presentador.
- La utilització de decorats o muntatges escenogràfics.

2.2.7.3. L'entrevista de caràcter

“Vol **donar a conèixer** a l'audiència **un perfil històric, psicològic i vivencial del personatge entrevistat** mitjançant els aspectes més significatius de la seva biografia, les seves experiències vitals, les seves opinions sobre temes transcendentals o quotidians, o l'estudi del seu comportament davant situacions no habituals” (Balsebre, 1998:209).

L'objectiu general d'aquesta mena d'entrevistes és transmetre a l'audiència una imatge completa del personatge (o una imatge diferent). És la que guarda una menor vinculació amb l'actualitat.

El perfil de l'entrevistat, en aquesta mena d'entrevistes, és la d'un **subjecte amb fort atractiu per al públic**. Això exigeix per part del periodista un **esforç d'originalitat** tant en el plantejament com en el desenvolupament de l'entrevista (Balsebre, 1998:210).

Si el personatge és cèlebre, conegut públicament per la seva vida professional, el radiooient/telespectador agrairà que el periodista plantegi aspectes menys coneguts no vinculats necessàriament a aquest perfil professional

El periodista pot també incorporar a les preguntes de l'entrevista les opinions de persones pròximes a l'entrevistat, o sotmetre a l'entrevistat a proves o test (tipus Proust) per comprovar la seva reacció davant unes determinades proposicions. En aquestes entrevistes, l'intercanvi de pregunta/resposta és menys rígid. I cal que hi hagi una determinada continuïtat narrativa: seguir la cronologia d'una vida, definir un denominador comú que funcioni com a fil argumental (pe. La lletra de les seves cançons, l'argument dels seus llibres...).

Una entrevista de caràcter permet la intrusió d'elements expressius i narratius aliens a les convencions habituals (músiques, efectes sonor; ús de relats literaris o audiovisuals, etc. Cal fugir les preguntes tòpiques.

Perquè l'entrevista rutlli (consells de Balsebre a *La entrevista en radio, televisión y prensa*):

- És fonamental el coneixement profund del personatge per part de l'entrevistador.
- En el transcurs de la mateixa, s'ha de crear un clima comunicatiu relaxat i cordial, per trencar la rigidesa de l'entrevistat. La presència dels micròfons, les càmeres, els focus, la gent estranya al seu voltant, fan que l'entrevistat se senti incòmode. Hem d'aconseguir que se n'oblidi de tot això i que acabi expressant-se amb espontaneïtat.
- En la seva realització televisiva, utilitzarem plans més tancats. En aquest sentit, destacar la importància del pla detall: agafar el moviment de les seves mans quan parla, un gest característic, aspectes concrets del seu vestuari o maquillatge, etc.
- Alternança pla/contrapla: un primer pla de l'entrevistador pot estar justificat, però un primeríssim primer pla és excessiu.
- En cap cas es justifica un pla detall de l'entrevistador.

- El pla escorç dona un major significat de relació íntima entre entrevistador i entrevistat. Mostra més clarament la relació de diàleg, de conversa entre dues persones i elimina de la imatge l'aire que separa físicament l'entrevistador de l'entrevistat.

El més convenient és l'escorç de l'entrevistador, és a dir, l'entrevistador queda d'espatlles i l'entrevistat de cara. Si disposem d'un nombre suficient de càmeres també pot fer-se al revés per combinar-lo com a contraplà (alternança de dos escorços).

El pla general no aïlla tant als personatges i dona a l'espectador una sensació d'obertura i, per tant, de major participació, com si estigués físicament al plató.

El més apropiat és una sabia combinació de PG i PE segons el moment i l'acció que succeeix a l'entrevista.

2.2.7.4. L'entrevista en profunditat

És aquella que “busca aprofundir al màxim sobre un fet o personatge determinat” (Balsebre, 1998:212). Pot aplicar-se a les entrevistes d'actualitat (per ampliar a fons una informació a través del diàleg amb un expert o tècnic, o amb un testimoni) i de vegades també a les entrevistes de caràcter.

La seva durada acostuma a tenir trenta minuts aproximadament (Balsebre, 1998: 213).

En quant a aspectes de realització aquesta aposta sobretot per plans oberts per tal que l'atenció de l'espectador es fixi en l'expressió global de l'entrevistat.

2.2.7.5.L'entrevista monogràfica

“Intenta oferir a l'espectador una visió profunda i global sobre un sol tema” (Balsebre, 1998:213).

Té força emocional a causa de les aportacions individuals i subjectives que aporten els testimonis, que guarden un vincle entre ells sobre l'assumpte en qüestió que es tracta. També pot passar que un únic personatge contesti a més d'una pregunta que li fan un grup de periodistes o de persones.

3. OBJECTE D'ESTUDI I PREGUNTES D'INVESTIGACIÓ

L'objecte central d'estudi és el tractament del gènere informatiu de l'entrevista que fan els dos programes escollits, concretament de l'entrevista de caràcter, que és la que es treballa en els dos casos. Es tracta d'esbrinar què tenen ambdós en comú i què tenen de diferent en referència a aquest gènere.

Partint d'aquesta base es plantegen les preguntes d'investigació següents:

- Ha evolucionat l'entrevista de caràcter d'un programa a l'altre (de *La casa dels famosos* a *El convidat*)?
 - o Si és així, com ho ha fet?
- És possible que *El convidat* s'hagi inspirat en *La casa dels famosos* per fer el seu programa?
 - o És un calc modern? O bé es tracta de dos programes completament diferents?
- Utilitzen les mateixes tècniques expressives en Julià Peiró i l'Albert Om com a entrevistadors?
- És diferent el retrat que es fa de la Núria a un programa i a l'altre?
- Per què han tingut tant èxit tots dos programes amb l'audiència?

4. METODOLOGIA

Basarem la investigació a partir del mètode d'anàlisi de contingut. El sociòleg Earl Babbie la descriu com "l'estudi de les comunicacions humanes materialitzades com a llibres, els espais web, les pintures i les lleis". Per Roger Wimmer és un mètode que respon interrogants sobre el comportament dels mitjans de comunicació de masses i que permet conèixer com els mitjans condueixen els seus continguts i com aquests, alhora, interactuen amb els missatges de cadascun per ser part d'un discurs.

El disseny de la metodologia del treball "*L'entrevista de caràcter. El cas de La casa dels famosos* (1988) i d'*El convidat* (2010)" parteix d'un primera visualització exhaustiva de dos capítols o episodis que mostren dues entrevistes diferents fetes a la cantant catalana Núria Feliu. Una entrevista pertany al programa de *La casa dels famosos* i l'altra, a *El convidat*. El fet que es tracti de dues entrevistes realitzades al mateix personatge encara fa més rica la investigació perquè en el posterior anàlisi de contingut permetrà establir més semblances o divergències entre aquestes. Els episodis es visualitzaran mitjançant el web YouTube, ja que ambdós es troben penjats a la xarxa.

Comentar que per tenir una bona base sobre quines són les característiques que configuren l'entrevista televisiva, caldrà documentar-se abans de procedir a l'anàlisi. El llibre per excel·lència que ens ajudarà a conèixer aquesta informació és *La entrevista en radio, televisión y prensa*, de l'Armand Balsebre, però com és obvi també s'utilitzaran altres fonts.

A partir d'aquí es procedirà a l'anàlisi de contingut, que també incorporarà un anàlisi de format, ja que es creu que els diferents aspectes tècnics de cada programa també contribueixen a l'acabat final d'aquest. Un programa no es forma només a partir del seu contingut narratiu, sinó també a partir de tots els aspectes formals.

Les variables que s'analitzaran seran les següents:

- A nivell de contingut
 - La figura del presentador
 - Les dimensions del programa (tipologia d'entrevistes que incorpora i quin ús en fa de cadascuna).
 - Estructura de l'entrevista de l'episodi.

- A nivell de format:
 - Tipus de producció
 - Tipus de realització
 - Equip de rodatge
 - Tipus d'emissió
 - Plató, decorats i posada en escena
 - Tipus de plans i moviments de càmera
 - La il·luminació
 - La música
 - La veu en *off*
 - La careta
 - El ritme
 - El muntatge

A aquest tipus d'investigació, l'anàlisi de contingut, se li coneixen dues vessants: la investigació quantitativa i la qualitativa. En aquest cas, s'escull el model qualitatiu que "sorgeix com alternativa al paradigma racionalista, ja que en les disciplines d'àmbit social existeixen diferents problemàtiques, qüestions i restriccions que no es poden explicar ni comprendre en la totalitat de la seva extensió des de la metodologia quantitativa" (López Noguero, F.;2002:167-169). Els elements de contingut s'agrupen simultàniament a través de criteris descriptius concrets que ens ofereixen una visió més subjectiva, valorativa i interpretativa dels casos d'estudi.

El mètode comparatiu aplicat als dos casos també té un paper rellevant en el desenvolupament d'aquest projecte d'investigació. La comparació es presenta com una estratègia analítica que té fites no només descriptives sinó també explicatives, un procediment orientat per sobre de tot a posar a prova les nostres hipòtesis (Pérez Liñán, 2009).

A mode d'apunt, cal destacar que, per defecte, utilitzarem la nomenclatura "capítol, episodi o programa" per referir-nos a l'entrevista de Núria Feliu tant a *La casa dels famosos*, com a *El convidat*. Per anomenar a l'Albert Om i al Julià Peiró es podrà fer pel

nom respectiu d'aquests o bé utilitzant les paraules "entrevistador, periodista o conductor de programa" i, en cas de l'Albert també "convidat" en alguna ocasió.

I finalment, per citar a la cantant Núria Feliu s'utilitzarà el seu nom propi o bé "amfitriona o entrevistada"

5. BREU CONTEXT TELEVISIU DELS PROGRAMES

Abans de procedir a l'anàlisi dels programes, cal parar-se un moment per situar cada programa a la seva època història, ja que no és la mateixa.

La casa dels famosos pertany a la dècada dels 80, quan encara hi havia la paleotelevisió i, *El convidat*, forma part de la neotelevisió. El pas d'una televisió a l'altra va donar-se a causa de la desregulació que hi va haver a finals dels anys 80, principis dels 90 amb la privatització del panorama televisiu per l'irrupció de la realitat econòmica.

La paleotelevisió es caracteritzava per ser un televisió de servei públic. Era un model de televisió monopolitzat per l'Estat, en el qual es desenvolupava una televisió de finalitat política, cultural i social. Durant aquesta, els espectadors eren mers consumidors, sense formar part encara dels continguts. El relat discursiu d'aquesta estava enfocat a funcions pedagògiques i educatives, com informar, formar i entretenir i la divisió de programes es feia per gèneres. (Prado, 1999)

La neotelevisió va aportar una nova manera de fer i produir televisió. Amb aquesta neix la necessitat de dotar els continguts de noves formes d'expressió. Els programes són formats (variacions del gènere) i la programació es nodreix d'aquests, dedicats a plasmar realitat, ficció i entreteniment. Com a conseqüència doncs, es produeix una pèrdua d'identitat dels gèneres televisius. Es desdibuixen les fronteres en les que tradicionalment es dividia la programació a causa de la hibridació, el mestissatge dels propis gèneres. (Prado, 1999)

Amb tot això, l'exponent més representatiu d'aquest canvi o traspàs entre les dues etapes televisives és el macrogènere de l'info-show, que s'explicarà al següent apartat quan parlem d'*El convidat*.

6. ANÀLISI D'AMBDÓS PROGRAMES:

Abans que res és essencial fer una breu descripció de cadascun d'aquests programes, començarem parlant d'*El convidat*.

6.1. *El convidat*

El convidat pertany al macrogènere de l'*info-show* i al gènere de la docusèrie, segons la classificació de l'Euromonitor que es fa a l'article *La televisión generalista en la era digital. Tendencias Internacionales de programación* (Prado i Delgado, 2010). L'*info-show*, segons Emili Prado l'entenem com "el macrogènere resultat de les hibridacions entre formats del macrogènere de la informació i formats d'altres macrogèneres com són la ficció i l'entreteniment (dins el qual trobem formats com el concurs o el *show*)". Aquest macrogènere doncs, engloba un ventall molt ampli de formats diferents que s'han hibridat entre ells i han donat lloc a una gran oferta variada de tipologies de programes que segueixen un mateix patró. D'altra banda, el gènere del programa és la docusèrie i, entenem per docusèrie aquell format televisiu que realitza el seguiment d'un personatge o col·lectiu determinat en més d'un capítol o episodis i, com el seu propi nom indica, emprà recursos i tècniques audiovisuals tant del gènere documental com del gènere de la sèrie de televisió. Del documental, hereta la seva inquietud per explicar en profunditat una realitat social: qui són els seus protagonistes, com són, què els caracteritza, com és el seu estil de vida, què pensen, què senten, els seus valors, motivacions i actituds davant la vida, etc.; de les sèries de televisió, hereta la seva estructura d'entregues periòdiques.

Es va començar a emetre el 15 de setembre de 2010, els dilluns en horari de màxima audiència o *prime-time* i està estructurat en tretze episodis o capítols per temporada. Ja porta 4 temporades en antena i n'hi ha planejada una altra que es preveu que sigui la darrera (tv3.cat, 2014). Val a dir que aquest nou format de programa ha estat un èxit per la cadena TV3, proporcionant-li una audiència mitjana de 741.000 espectadors (veure annex 3) Una xifra força elevada tenint en compte l'oferta televisiva actual (àmplia i diversificada) i el desinterès que sovint mostra el teleespectador cap a aquesta. Un teleespectador difícil de satisfer i fidelitzar. El programa també manté el seu ressò en les seves xarxes socials de Facebook i Twitter on setmana rere setmana els seguidors comenten el darrer capítol que s'ha emès.

El programa es basa en l'entrevista per conèixer l'univers més íntim dels personatges populars, reconeguts i destacats als àmbits de la política, música, periodisme, esport, religió, etc. Per aconseguir-ho, l'Albert Om va de convidat a casa d'aquestes personalitats i passa amb ells un cap de setmana. Durant aquest temps convidat i amfitrió conviuen i comparteixen família, àpats, estones a casa, activitats d'oci, sortides, etc., conversen i es respon a qüestions relacionades amb l'amfitrió com poden ser la seva manera de pensar, els seus valors, diferents aspectes que defineixen els seus hàbits i rutines o secrets de la seva intimitat (tv3.cat, 2014).

Cada capítol té una durada aproximada de 50 minuts. El capítol en concret que s'analitza, el de la Núria Feliu va durar exactament 48:06 minuts.

A continuació es procedirà a analitzar els diferents aspectes del capítol, separats per punts:

6.1.1. Anàlisi de contingut:

- **La figura del presentador**

Albert Om

Font: Google imatges

Ja fa anys que coneixem a l'Albert Om. L'hem pogut trobar a la ràdio, a la televisió, a la premsa i, fins i tot, a la literatura. Aquesta última vessant potser no tan coneguda per tots, però no menys reconeguda, ja que ha rebut premis en algunes de les seves publicacions.

Per exemple, va guanyar el Premi Pere Quart d'humor i sàtira pel seu llibre *El nom del Porc*.

A la televisió catalana TV3 l'hem vist des de ben jove. Va participar com a guionista i copresentador al programa *Malalts de Tele* (1997-2000) i també va col·laborar als espais de *Set de nit* (2001), de Toni Soler i *La columna* (2000-2004), de Júlia Otero.

Després de conduir amb èxit el magazín matinal *L'hora del pati* (2000-2004) a RAC1, va passar a amenitzar les tardes de TV3 en directe amb el *El Club* fins el 2009, moment en què va decidir deixar el programa després de 5 anys en antena.

A partir de l'any 2010 Om torna a la cadena pública catalana amb el programa que avui analitzem, *El convidat*, programa pel qual ha estat guardonat amb el Premi Ondas al millor programa emès per una cadena no nacional.

Parlant doncs sobre el periodista i el seu últim programa ens preguntem: Com desenvolupa l'Albert el seu rol d'entrevistador en el programa? De quina forma interactua amb l'amfitrió a qui entrevista? Quines tècniques expressives i/o dramàtiques utilitza? Improvisa?, Si és així com ho fa? Quina relació té amb el públic telespectador?... Totes aquestes preguntes són importants a l'hora d'esbrinar com és l'Albert en el programa, és a dir, com juga el seu paper. A continuació, a partir de l'observació exhaustiva del capítol seleccionat s'intentarà respondre a aquests interrogants.

Com passa sovint, "l'èxit de molts espais o programes radica en els seus presentadors" (Balsebre, 1998:152). La capacitat de seducció i de comunicació que tenen alguns d'ells captiva de tal manera l'espectador que un mateix programa pot no tenir la mateixa sort si es veu conduït per un presentador o un altre. "La identificació de l'espectador amb el producte s'aconsegueix, en bona part, per mitjà de la presència i capacitat comunicativa del presentador" (Millà, R. 2000). L'Albert Om s'ha convertit al llarg de la seva carrera periodística en un personatge molt reconegut a Catalunya. Amb 4 anys a *L'hora del pati* de RAC1 ja va fidelitzar-se molts oients que després el varen seguir a *El club*; aquest cop però, en torn de tarda i a la televisió pública catalana TV3. Durant 5 anys va convertir-se cada tarda de dilluns a divendres en la imatge d'aquesta cadena, el que li va atorgar encara més popularitat i l'oportunitat de captar més seguidors. I clar, després d'aquests 9 anys de trajectòria estant al capdavant de dos programes destacats, l'Albert

ha forjat la seva imatge que l'ha ajudat a connectar amb el públic. Aquest quan el veu el coneix i sap quina és la seva manera de fer com a professional del periodisme.

A *El convidat* doncs, reconeixem a un Albert molt natural i familiar, potser més íntim això sí, però perquè la situació s'ho val. Transmet credibilitat perquè domina la situació. També el veiem empàtic, curios i espontani, característiques que són fidels al seu jo.

El periodista és bon intèrpret de si mateix perquè sap com jugar amb el seu perfil públic i també amb la proximitat que té amb el personatge que entrevista. En el capítol analitzat, l'Albert aconsegueix desvetllar moltes intimitats de la Núria. Intimitats que probablement l'artista no tenia previst explicar, però que per la naturalitat i humanitat de la situació (dues persones mantenint una conversa tranquil·lament a casa) no li ha importat compartir. A més, la forma d'indagar (que no furgar) en l'amfitriona és càlida i subtil. El convidat transmet confiança perquè té tacte i sovint el seu to despreocupat treu importància als temes més delicats. És per això que la Núria no se sent cohibida ni vacil·la a l'hora de confessar-se davant la càmera (és més, podríem afirmar que per uns moments oblida la seva presència) i, abans que se n'hagi adonat l'Albert ja ha arribat a la seva medul·la perquè ella es troba parlant sobre quantes vegades s'ha enamorat, sobre com han sigut les seves històries amoroses, per què ara és soltera i sense fills, sobre que mai abans havia portat sostenidors o que és afiliada al partit de Convergència i Unió, entre d'altres.

Alguns recursos expressius que utilitza el periodista són: la mirada (mira sempre als ulls de l'entrevistat, quan li fa preguntes i també quan l'escolta), la comunicació corporal (té un posat tranquil i relaxat que segueix la línia del to despreocupat que el caracteritza. I de fet, és molt important que adopti aquest posat a l'hora de voler obtenir informació sobre l'entrevistat, ja que si bé és l'Albert qui es troba a una casa forastera, amb un espai i entorn que no són els seus, és mostra còmode i agust per tal que l'amfitrió també s'hi senti), el somriure (perquè transmet complicitat), la construcció del seu missatge oral (és concís i directe, però parla de forma lenta i pausada, sense córrer perquè no hi ha cap pressa de temps, no es tracta d'una entrevista a plató sinó més aviat d'una conversa llarga que puguin gaudir ambdós) i, per últim però no menys important, el silenci (és molt important perquè ajuda a respirar de la conversa, a reflexionar allò que s'ha dit. A més a més, després l'Albert sap com recuperar els espais buits).

Un exemple d'un petit moment de silenci que s'observa a l'episodi analitzat és quan la Núria li explica a l'Albert que el seu germà va morir molt jove, de càncer, igual que la

seva mare i el seu pare. Aquí es produeix un moment de silenci on el conductor del programa assimila el que acaba d'escoltar perquè l'ha sorprès, després recupera la conversa. I és que veient això es fa evident la importància que té escoltar. No només es tracta de preguntar i preguntar, sinó que l'entrevistador ha de saber escoltar. De fet l'Albert Om, en una entrevista al programa *Divendres* de TV3 l'any 2010 ja ho va afirmar: "És molt important escoltar. O sigui, no es tant el que tu preguntes, com la disposició amb que tu t'encares a l'altra persona. Escoltar... que t'interessi... Jo dic que em vaig dedicar a aquesta feina per poder mirar amb els meus ulls la vida dels altres".

Val la pena destacar també que la imatge que mostra el periodista en aquest programa, no és exclusivament la d'entrevistador. Com que no es tracta d'una entrevista a plató on s'hi pot trobar públic, tertulians o col·laboradors, etc. (que acaben sent elements pertorbadors de la conversa), sinó que l'escenari és completament diferent i la situació i la pretensió també, sovint l'Albert es veu interpel·lat pels seus entrevistats durant la conversa i, per tant, adopta en alguns moments el paper de personatge. De fet, al capítol analitzat descobrim que a l'Albert li agrada més el culot que no pas el tanga en les dones. Doncs bé, aquí se'ns descobreixen intimitats del presentador també, de manera que el públic també pots sentir-se identificat amb l'entrevistador en algun moment, igual que ho fa amb l'entrevistat.

Amb l'entrevista a Núria Feliu, l'Albert "demostra que no hi ha personatges gaire entrevistats, sinó personatges als quals sempre se'ls fa la mateixa entrevista, temptació còmoda dels periodistes que tenen pressa que Albert Om venç per acabar teixint una entrevista nova que faci oblidar les que se li havien fet anteriorment a aquell personatge." (lavanguardia.com, Amela, 2011)

- **L'estructura de l'entrevista**

A causa del caràcter que té l'entrevista d'*El convidat*, per molt que s'estableixi un guió o estructura d'entrevista previ, aquest sempre es podrà veure alterat o pertorbat per la direcció que prengui la conversa que mantinguin entrevistador i entrevistat. Com ja s'ha comentat, l'entrevista d'*El convidat* no és una simple entrevista de pregunta-resposta, sinó que abasta molt més: no hi ha límit de temps, no hi ha un públic observador en directe, la localització no és un plató, sinó la pròpia casa de l'entrevistat, la manera de fer del periodista també és més íntima, més seva, etc.

De fet, al capítol analitzat això passa. De sobte, l'Albert es troba en una situació que ell no tenia prevista, que és anar a comprar sostenidors. Vet aquí que el periodista improvisa i fa preguntes a la botiguera sobre què es porta més: culot, tanga, calces... per tal d'integrar-se en la nova temàtica que s'ha generat i també per tal d'integrar a l'espectador que ho veu des de casa.

Tot i així, l'Albert, com a periodista que va a entrevistar a un personatge ha de tenir clar què vol: "Es tracta de saber quin són aquells grans temes que vols tractar amb aquella persona i de trobar el moment de tractar-los durant el cap de setmana, però no és un guió fix" (Om, youtube.com, 2010).

A continuació es mostra un breu esquema on es destaquen les temàtiques argumentals que s'han tractat al capítol analitzat i també la presència que aquestes han tingut.

Minutat aproximat:

1. Presentació del personatge: 7:01 minuts
 - Orígens: barri de Sants
 - Caràcter i/o personalitat
2. Carrera professional: 2:21 minuts
3. Autoretrat: 2:53 minuts
4. Família: 1:52 minuts
5. Amor: 6:60 minuts
6. Política: 3:82 minuts
7. El per què de la geganta: 3:15 minuts
8. Visió del personatge per part d'altres: 4:77 minuts
 - Les seves nebodes i germà
 - El seu amic actor Enric Major
 - La seva amiga Pilar, dependenta d'una botiga de sostenidors

Davant d'aquestes dades, observem que les temàtiques sobre les quals es parla més al capítol són aquelles que ens presenten la Núria, com els seus orígens, el seu barri, la

seva quotidianitat, la manera de ser (caràcter i personalitat)... a la vegada que l'amor. L'amor és el tema més íntim que toca l'Albert de la Núria i potser per això és que aprofita la nit per treure-li en conversa. És un moment en què estan a casa ambdós sols, tranquils, ja han passat moltes hores junts i per tant s'han habituat l'un a l'altre, tenen temps per esplaïar-se, etc.

- **Dimensions**

El convidat combina tres tipologies d'entrevista diferents: l'entrevista en profunditat, l'entrevista magazín i l'entrevista de caràcter. El programa presenta tant la dominant periodística com l'espectacular. La dominant periodística es veu reflectida amb el gènere de l'entrevista, que és la base d'aquest programa.

Alguns dels recursos de l'entrevista magazín que trobem al programa d'*El convidat* són:

1. Varietat de localitzacions i diferents espais on es realitzen les entrevistes (en funció de cada entrevistat). A més a més, cada capítol no té només un únic espai sinó que van canviant. En el cas de l'episodi analitzat, les entrevistes es duen a terme en indrets com: casa la Núria, el barri de Sants, la perruqueria, el restaurant, la botiga de roba interior, etc.
2. Convidats sorpresa per l'espectador, els quals intervenen en una part de l'entrevista i creen un clima d'emoció en el personatge, que sovint es trasllada a l'audiència. Aquest és el cas de la família de Núria Feliu (el fet d'entrevistar-los també a ells dona una altra visió de la Núria, que també és personal i íntima) o de la trobada amb l'amic Enric Major (que aporta una visió personal sobre la seva amiga també).
3. Utilització de vídeo (per exemple, l'actuació que apareix de la cantant en el programa de Raffaella Carrà) o imatges fixes (fotografies artístiques de la Núria on se la veu posar) que presenten moments significatius de la vida del personatge i de la seva carrera artística.
4. Utilització d'elements auditius com cançons empàtiques que estan relacionades amb el tema que parlen a l'entrevista o que evoquen a un sentiment que s'està vivint. Tot i que aquests elements són menys televisius que el vídeo, tenen una clara funció de

contingut i un gran significat que sovint té relació amb el que s'està parlant a l'entrevista.

A *El Convidat* també es troben entrevistes de caràcter o de personalitat, les quals pretenen oferir una imatge el més aproximada i real possible de la personalitat de l'entrevistat/da; "és quan interessa el personatge i la seva vida: quan pretenem descobrir aspectes desconeguts o poc coneguts de l'entrevistat" (Balsebre, 1998:209). Els personatges que s'entrevisten són personatges públics, coneguts a partir d'una determinada activitat o professió. El que es pretén d'aquests personatges és "intentar descobrir, a través del diàleg de preguntes i respostes, coses que no estan relacionades amb allò que el fa conegut" (Balsebre, 1998:209).

El clima comunicatiu relaxat i cordial d'aquest tipus d'entrevistes (afavorit també per l'ambientació dels diferents espais) permet que l'entrevistat se senti més còmode i pugui expressar-se amb sinceritat i espontaneïtat. A partir d'aquí interessa veure tot allò que diu el personatge i com ho diu.

Tot i així, encara que el caràcter i la personalitat de l'entrevistat sigui l'eix central de l'entrevista, també se li fan algunes preguntes referides a característiques més públiques i conegudes del personatge per tal que l'entrevista sigui més apropiada de fer-se en aquell determinat context.

De cada entrevista ha d'haver-hi algun motiu o context d'actualitat que es relacioni amb el personatge que s'entrevista, és a dir, que tingui un sentit per ser emesa a l'audiència.

En aquest tipus d'entrevista de caràcter també es fan servir recursos narratius com a l'entrevista magazine per tal que l'entrevistat se senti còmode a l'hora de contestar les preguntes, s'oblidi de la mediació tècnica i es mostri tal com és. Alguns d'aquests són:

1. La mateixa figura del presentador: l'Albert contribueix a que la Núria es senti còmoda i relaxada amb ell i s'obri a explicar-li coses sobre la seva persona
2. L'espai on transcorre l'acció: la Núria es troba a casa seva i per tant, el clima que respira és seu habitual i això també ajuda a que vulgui parlar més.
3. Fotografies: l'Albert i la Núria miren unes fotografies de l'amfitriona. Aquestes són ajuden a generar conversa i a que la Núria expliqui coses del seu passat i mostri com es sent envers el que ha viscut.

6.1.2. Anàlisi de format:

- **Tipus de producció**

Segons una entrevista realitzada a Càrol Saliner, subdirectora d'*El convidat*, per part d'estudiants de Comunicació Audiovisual de la UAB en un treball acadèmic sobre aquest mateix programa per a l'assignatura de Teoria i Anàlisi de la Televisió (Codina, Fusalba i Miuccio, 2012), *El convidat* està produït per Dies Tontos S.L., una productora que compta amb 15 treballadors i que té la seva seu al carrer Muntaner 318 de Barcelona. El tipus de producció és seriada (Barroso, 1996), ja que fan una temporada cada any que sol constar d'entre 11 a 13 capítols de 50 minuts de durada aproximada cadascun. Dies Tontos ven les temporades al Departament de Nous Formats de TV3. Els drets del programa, per tant, pertanyen a Televisió de Catalunya (TVC) S.A., l'empresa que gestiona TV3 i altres canals de televisió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

- **Equip de rodatge**

En el rodatge d'un capítol hi intervenen fins a 6 persones. Trobem: el presentador, el guionista, dos operadors de càmera (un dels quals fa de realitzador), un tècnic de so i un ajudant de realització (que pot encarregar-se de tasques diverses com ara il·luminar, gravar quan un dels càmeres es pren un descans, ajudar al guionista, etc.) (Saliner, 2012 citat per Codina, Fusalba i Miuccio, 2012).

- **Tipus de realització**

El programa és de realització monocàmera perquè les càmeres no estan sincronitzades entre elles i no enregistren i fan el muntatge en simultaneïtat, sinó que graven pla a pla i posteriorment els editen (Barroso, 1996). La tècnica de rodatge depèn de les exigències de producció i de l'estil personal del realitzador. Per això, algunes escenes són gravades amb una càmera i d'altres amb dues, en funció de l'acció que s'hagi de cobrir en aquell moment (Saliner, 2012 citat per Codina, Fusalba i Miuccio, 2012). Tot i així, domina la tècnica del rodatge per plans, "pròpia de les produccions monocàmera a exteriors o interiors naturals" (Barroso, 1996:93). Al tractar-se d'entrevistes, s'utilitza un guió més aviat obert per tal de deixar cabuda a una certa improvisació dels plans segons les respostes. Quan el rodatge per cobertura de l'acció es fa amb dues càmeres a la vegada, les dues registren una mateixa acció de forma simultània però amb diferents punts de

vista (angle, òptica, etc.) (Barroso, 1996). Posteriorment, a l'hora del muntatge, es seleccionen quins punts de vista es mostraran, però sempre mantenint un muntatge de continuïtat. En paraules de Càrol Saliner “en el muntatge sempre respectem aquest ordre, ja que volem que cada capítol sigui tal i com és el cap de setmana real.” (Saliner, 2012 citat per Codina, Fusalba i Miuccio, 2012).

Val la pena destacar també les paraules de l'Albert Om en una entrevista al diari *Ara Balears* (2013) sobre la realització del programa: “el nostre és un programa molt tranquil -a vegades dic que fem *slow TV*- i això, amb una realització cuidada, ajuda a fixar-se en els detalls de l'entorn, que donen molta informació”.

- **Plató, decorats i posada en escena**

El programa no té espais específics ni habituals que l'identifiquin com a tal, ja que en cada capítol hi ha espais nous i diferents. No s'enregistra a cap plató, però tant pot mostrar interiors naturals (per exemple el menjador del pis de la Núria o bé el restaurant on dinen tota la família diumenge al matí), com exteriors (una passejada pel barri de Sants). Tampoc hi ha decorats, ja que el programa es du a terme en localitzacions naturals i reals.

En el capítol de la Núria Feliu predominen molt els espais interior més que els exteriors. De fet, l'únic exterior que apareix és quan surten a veure la geganta de la Núria i la fan ballar, després parlen sobre aquesta asseguts a un banc del carrer (és la única conversa del capítol que tenen a l'exterior). També val a dir que, parlant d'espais d'interiors, distingim si es tracta del pis de la Núria o d'un establiment. S'ha observat que la majoria del capítol transcorre a l'habitatge de l'amfitriona, i després també es visiten els establiments d'una botiga de roba interior, una perruqueria i un restaurant, però aquests tenen una presència menor.

Pel que fa a altres aspectes de la posada en escena, cal destacar el vestuari de l'Albert. Porta una camisa, texans i bambes. És tracta d'una roba informal, còmode (res a veure amb l'americana, les sabates de vestir i fins i tot potser la corbata de plató) que el descriu tal i com és ell, una persona normal i senzilla.

- **Tipus de plans i moviments de càmera**

El programa d'*El convidat* té un rica varietat de plans. L'acció pot ser presentada de diferents maneres: d'allò general a allò particular (primer mostrem un pla general de l'espai i, tot seguit, passem a un pla mig de l'amfitriona); o bé d'allò particular a allò general (es mostra un pla detall d'una fotografia emmarcada de la Núria que té al seu pis i a continuació obrim pla general per mostrar l'habitació o passem un pla mig de la Núria també). Són dues maneres diferents de començar a narrar, però totes dues s'empren al programa, van variant.

El tipus de plans que incorpora poden ser: plans fixos generals, plans mitjos, primers plans, plans detall, etc. Els que es solen utilitzar més però, doncs es tracta d'una entrevista, són el pla mig (PM) i el primer pla (PP) (sobretot en el cas de l'amfitriona). També és fa un ús molt important del pla conjunt i del pla escorç perquè són els que mostren millor la relació interpersonal que s'estableix entre ambdós personatges. No podem oblidar el pla detall (PD), molt important a *El convidat*. Durant la conversa s'empren plans detalls de les mans, per exemple, que mostren la gestualitat de qui s'expressa (la Núria en aquest cas) i acompanyen les paraules. Finalment, també es troben plans generals dels espais, per presentar-los, sobretot els del carrer o exteriors. En quant a l'angulació d'aquests, majoritàriament tenen una angulació normal, però també s'hi pot veure algun contrapicat, com quan per exemple, l'Albert fa ballar la geganta al carrer del barri de Sants i se l'enfoca des de baix perquè es pugui contemplar tota la figura. Moviments de càmera se n'aprecien pocs, no hi ha zoom in ni out, però sí que es poden percebre lleugeres panoràmiques o per exemple, un petit tràveling que els segueix a ambdós quan passen pel carrer. Val a dir que, per molt que el pla sigui gairebé sempre fix, no està fix completament, sinó que té moviment. La càmera no resta rígida sinó que acompanya la mirada o els moviments que fa el personatge al qual s'enfoca (encara que aquest estigui assegut, només parlant, sense moure's). Aquesta mica de moviment que fa la càmera aporta agilitat a la imatge, moviment extern.

El pla-contraplà és molt important en la realització del programa i està subordinat a l'eix d'acció, de manera que es respecta la regla dels 180°. D'aquesta manera es preserva la coherència visual de l'espai, doncs no és un espai conegut pel telespectador, com podria ser un plató, sinó que aquest varia en cada capítol.

- L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: La Casa dels Famosos (1988) i El Convidat (2010) -

Tot seguit es mostren unes captures d'imatges del capítol que ensenyen alguns plans dels quals s'ha parlat ara:

Pla detall (PD)

Primer pla (PP)

Pla escorç (PE)

Pla conjunt (PC)

Pla general (PG)

Pla mig contrapicat

- **La il·luminació**

La il·luminació del capítol està molt cuidada tant si són imatges d'interiors com d'exterior. Quan es tracta d'exterior s'ha procurat gravar en hores de llum, no al vespre on la imatge pot quedar fosca. I sempre s'ha vigilat que el sol no esdevingui un obstacle, de manera que no hi hagi imatges cremades per la llum solar, o pel contrari, unes ombres massa marcades. En quant als interiors, també estan molt aconseguits. Per a la càmera la llum artificial que pugui tenir un habitatge gairebé sempre serà insuficient perquè es veurà fosc a la càmera. Per tant, en les escenes de vespre o nit en els interiors (que no les de dia, gravades amb la mateixa llum natural), de ben segur que s'ha emprat algun focus rebotat a la paret blanca de l'habitatge i il·luminant homogènicament l'espai.

La il·luminació és crucial perquè si no es veuen bé els rostres de l'entrevistat i de l'entrevistador quan parlen no es percep igual de bé tot allò que diuen: els seus gestos, mirades, expressions facials... que aporten una informació a través de la comunicació no verbal molt important.

- **Tipus d'emissió**

Es tracta d'un programa gravat, en diferit i post produït. Tal com diu Barroso al llibre *Realización de los géneros televisivos*, aquest tipus d'emissió és pròpia quan es necessita completar l'elaboració narrativa. Això vol dir que l'emissió dels capítols del programa es produeix en un temps posterior al de la seva captació (no és un directe). A més, aquesta captació no s'emet tal com ha estat gravada, sinó que passa per un procés d'edició i és aquí on es construeix la narració del capítol, la història de l'entrevistat a partir de tota la gravació que s'ha fet.

- **La Música**

Encara que es tracti d'una entrevista i que, per tant, la protagonista del capítol sigui la veu, és a dir, poder escoltar la conversa que mantenen entrevistat i entrevistador; la música també juga un paper molt important. Aquesta apareix durant tot el programa excepte quan parlen convidat i amfitrió. La podem trobar en primer o en segon pla. La selecció musical la fa el propi realitzador, David Barragán (Saliner, 2012 citat per

Codina, Fusalba i Miuccio, 2012) i utilitza moltes versions. Sovint doncs, es pot escoltar una cançó on la melodia és fàcil de reconèixer, però no es tracta de la cançó original.

En el cas de l'episodi analitzat les cançons que hi apareixen són les següents:

- *Brother Sparrow*, Agnes Obel
- *Rule my world*, Kings of Convenience
- *Nana per a nenes modernes*, 4t 1a
- *The beast*, Angus & Julia Stone
- *Friends*, Maika Makovski
- *Bye bye cellphone*, 1973
- *Big in Japan*, Ane Brun
- *Al Di La*, Connie Francis
- *Gotes de pluja van caient*, Núria Feliu
- *The sun the trees*, Russian Red
- *Màgic*, Joan Colomo (geganta)
- *Sunday morning birds (Singin' Hallelujah)*, Pajaro sunrise

Qualsevol música que s'empra sempre adquireix una doble significació: l'estètica i la semàntica. Ambdues són importants. En aquest capítol la funció principal que té la música és sobretot la de "respirar", és a dir, deixar temps a l'espectador que mira el capítol per assimilar la informació que s'ha dit, la reflexioni i li atorgui un sentit. D'aquesta manera es descansa de tanta informació i, durant aquest breu instant de transició, l'espectador també agafa forces pel que es presenta a continuació. En termes formals, aquesta funció és la que coneixem com a funció sintactico-gramatical, que és aquella que "serveix per organitzar continguts d'un programa" (Balsebre,1994). De vegades també serveix per a subratllar allò que s'està dient. També és dona l'ocasió de la música en funció descriptiva, aquella que descriu una situació o moment que s'està vivint. Per exemple, en el moment previ en què l'Albert i la Núria parlen sobre les històries amoroses de l'amfitriona, per introduir aquest moment, sona la cançó *Big in Japan*, d'Ane Brun, que és una cançó molt íntima i una mica melancòlica que parla

sobre vivències viscudes al llarg de la vida. També destaca la cançó de *Màgic*, de Joan Colomo després que s'hagi mostrat la geganta de la Núria i l'hagin fet ballar al carrer del barri de Sants, transmetent màgia i il·lusió. *El convidat* doncs fa una selecció de la música molt important que sovint estableix una forta connexió entre els temes argumentals de les entrevistes i la lletra de les cançons.

Òbviament es tracta de música extradiegètica perquè el so musical no prové de l'escena, és a dir, no té cap relació espacial ni temporal amb la història.

Si ens hi fixem, com a curiositat, val la pena destacar com a tret curiós que la majoria de música que s'utilitza al programa és de llengua estrangera. De les 12 cançons totals que apareixen al programa: 3 són de cantants catalans (canten en català), 1 d'intèrpret espanyol (canta en anglès) i les 8 restants són estrangeres (també canten en anglès). Per tant tenim que, un 25% de la música del capítol és d'origen català, un 8,3% és d'origen espanyol i, finalment un 66,6% és de procedència estrangera.

En l'episodi també destaca la música de la careta i dels crèdits finals, que no és la mateixa, almenys en aquest capítol. La música de la careta és una sintonia que s'ha creat exclusivament per aquest programa. És tracta d'una música alegre i divertida de ritme ràpid i accelerat (s'adequa al de les imatges que hi apareixen). En quant a la música dels crèdits finals és la sintonia de *La casa dels famosos*, ja que l'Albert Om, aprofitant que en Julià Peiró ja va entrevistar Núria Feliu al seu dia, enceta l'episodi d'*El convidat* al costat d'en Peiró, tots dos asseguts davant del televisor observant l'episodi de la Núria a *La casa dels famosos*. I per fer-ho tot ben rodó, l'Albert acaba la narració del capítol tal i com l'ha començat, assegut al costat d'en Julià Peiró, però aquest cop acomiadant el programa. Es per això que a mode d'homenatge, la sintonia que segueix als crèdits finals no és altra que la de *La casa dels famosos*. És una música alegre també, positiva, però no tan ràpida com la d'*El convidat*. Té un to més glamurós, més elegant i de ben segur que aquesta justificació es troba perquè el programa d'en Peiró era precisament un programa d'artistes. De cantants, actrius, músics... tots amb molt de glamur.

- **La Veu en off**

El recurs de la veu en *off* s'empra en nombroses ocasions del capítol. Sempre que és necessari algun aclariment sobre l'amfitriona Núria Feliu, el periodista conductor del programa opta per utilitzar la veu en *off* durant la post producció per fer algun aclariment o reflexió personal, aportar alguna informació de més sobre el personatge, destacar alguna cosa que aquest ha dit, etc. La funció principal que té aquest recurs en el programa és la d'establir el vincle presentador-públic, ja que si bé l'Albert Om, a l'hora de formular preguntes, pot tenir present què li interessa més o menys saber a l'espectador, també és important que es dirigeixi directament a ell, que hi interactui d'alguna manera per fer-lo sentir pròxim, mantenint una actitud familiar i propera.

Atès que es tracta d'un tipus d'entrevista íntima, on figura que només hi són entrevistador i entrevistat, és del tot justificable l'ús d'aquest recurs per establir el contacte amb el públic doncs. L'Albert no pot adreçar-se al teleespectador mitjançant mirades a càmera, ni tampoc amb expressions del tipus: "al nostre públic li agradaria a saber..." perquè es trencaria la màgia d'aquesta intimitat i, com a conseqüència, l'amfitrió podria deixar de compartir alguna informació o no ser prou sincer en les seves respostes.

La funció de la veu en *off* també és descriptiva ja que a través d'aquesta el conductor del programa ens descriu l'acció de la història, o algun personatge nou que ha aparegut, etc.

Observant el capítol analitzat, es pot veure, per exemple, que el periodista empra aquest recurs a l'inici del programa (minut 2:06), per fer una introducció inicial presentant al personatge i situar a la vegada el teleespectador, diu el següent:

"Fa 23 anys que Julià Peiró va visitar a Núria Feliu, ara em toca a mi. Sempre hi ha sigut, al barri de Sants i a la nostra vida. M'ha dit que reconeixeré el seu àtic per les banderes que pengen de la barana del balcó. Ha ensenyat molt de portes enfora, però poc de portes endins. Aquest és el punt de partida".

Durant el capítol, en les transicions entre les converses mantingudes i els espais, també s'aprofita per introduir observacions o reflexions que fa l'Albert sobre el que va esbrinant de l'amfitriona. D'aquesta manera no es perd el fil.

“Més de 40 anys a la mateixa perruqueria, més de 40 anys al mateix pis i sempre al mateix barri. La Núria és de costums fixos, potser és la mostra que a la vida ha arriscat poc”.

“Avui som dos en un sofà que normalment és per ella sola. M'explica que sempre sopa amb aquesta tauleta davant del televisor. Una situació còmoda per parlar de la seva vida personal”.

També s'empra aquest recurs per presentar personatges alguns personatges que apareixen, com la Pilar, venedora d'una botiga de roba interior:

“La Pilar dels sostens: és veïna, amiga i també fa funcions de secretària. Si més no, s'encarrega de vendre unes xapes del club de fans de la Núria Feliu. És una d'aquestes botigues d'abans on també s'hi anava a fer tertúlia”.

I ja cap al final de l'episodi, a mode més de conclusió:

“[...] uns pensen que se l'ha valorat poc, altres que se li ha atorgat una fama poc merescuda. La Feliu però, ha trepitjat tant l'escenari com el carrer i més ara que s'acaba de fer construir la seva pròpia geganta”.

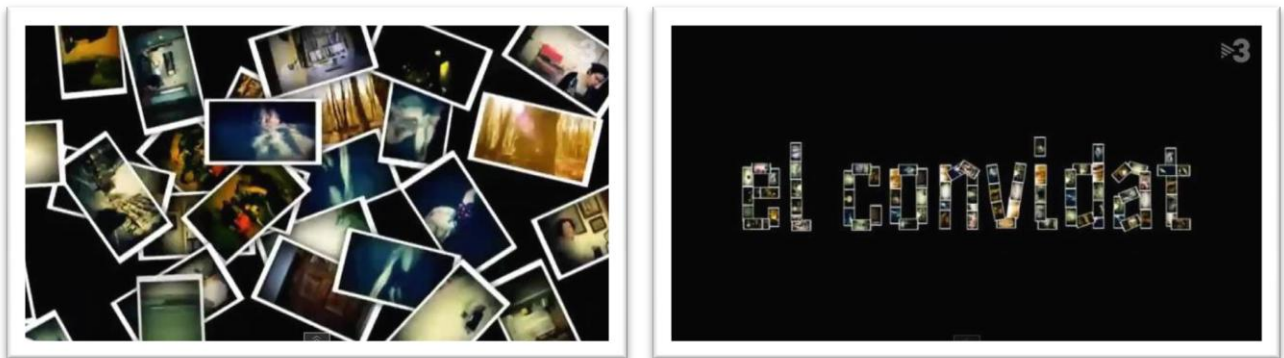
- **La careta**

“La careta és una successió de plans amb un muntatge àgil, amb un criteri narratiu (sintetitzar una història) o purament estètic.” (Barroso, 1996:561).

A *El convidat*, la careta posseeix un grafisme que té molt a veure amb el món de la fotografia. Les diferents imatges que hi apareixen porten un marc dibuixat que verifiquen la imatge de la fotografia revelada. A més a més, el moviment animat d'aquestes imatges simula la tècnica de l'*stop-motion*, que no és altra cosa que l'animació de vídeo a través de fotografies. Així doncs, amb un ritme ràpid i alegre se'ns revela de forma metafòrica el contingut del programa. I és que a través dels

moments especials que l'Albert comparteix amb cadascun dels amfitrions (vivències i sentiments compartits, etc.) es construeix la narració, es construeix *El convidat*. Se'ns ve a dir també que en uns instants coneixerem moltes coses, que es parlarà de molt i que de ben segur se'ns queda retintut a la memòria, igual que les fotografies retenen els moments viscuts. A la careta apareix també una càmera subjectiva (que se suposa que amaga l'Albert) que arriba a diferents portes de diferents pisos on li obren la porta i el fan passar, també va pel carrer i es trasllada d'un espai a l'altre configurant com una mena de ruta o viatge que empren.

El nom del programa es construeix amb un seguit de fotografies animades que es mouen i col·loquen a la vegada per escriure'l en la pantalla.

Imatges de la careta identificativa d'El convidat.

Font: captura de pantalla

El grafisme posseeix també un to juvenil i divertit, amb colors vius, i acompanya una música que té el mateix to.

Finalment comentar que la funció que aconsegueix la careta d'aquest programa és la funció anticipadora, aquella que "avança imatges o moments d'impacte per a provocar l'atracció" (Barroso, 1996:561). Així és com passa a *El convidat*, on veiem a la careta què passarà a continuació: s'emprendrà un viatge cap a la casa d'algú i se'ns convida a ser participants d'aquest. Se'ns atrau a descobrir què ve després.

Durant el capítol també apareixen en alguns moments, al lateral inferior esquerre de la pantalla, uns rètols o chyrons que marquen les hores. Així es fa un seguiment més exhaustiu i fidel del cap de setmana per part del teleespectador. Si, per exemple, ens trobem que és dissabte a la tarda (perquè s'ha vist com dinaven l'entrevistador i

l'entrevistat), està bé que aparegui l'hora de manera que sabem si és aviat, o ja és ben entrada la tarda, si som al vespre, etc.

- **El ritme**

El ritme del programa ve determinat principalment per la conversa. S'estableix majoritàriament una relació pla-contraplà on es produeix un aparellament de l'eix de la mirada perquè l'amfitrió mira alguna cosa que està fora de camp (el convidat) i, automàticament, en el pla següent, es descobreix què està mirant. Aquest ritme influeix també en el tipus de música que després s'afegeix a post-producció per acompanyar les imatges.

El ritme d'*El convidat* és un ritme més aviat lent (recordem les paraules de l'Albert Om, ja citades: "el nostre és un programa molt tranquil - a vegades dic que fem *slow TV* [...]"), tant a nivell intern com extern, perquè la conversa que mantenen entrevistador i entrevistat és calmada, amb pauses durant el diàleg. Té un compàs més o menys uniforme, fent que la majoria dels plans tinguin la mateixa duració. De vegades però, si es tracta d'una resposta molt llarga que dona l'amfitriona i, per tant, no se la pot tallar, el pla dura més. De tota manera, quan es canvia de temàtica i d'espai (moment de transició), encara que la durada dels plans no varia, la música sí que agafa una mica més de força per tal que la narració adquireixi més dinamisme.

A donar ritme també hi contribueix la varietat de plans del programa (no són tots iguals, sinó que van canviant. Es pot passar d'un pla general, a un pla més tancat, o d'un primer pla a un pla mig, etc.). També és molt important destacar que la càmera sempre està en moviment, mai fixa. És a dir, per molt que els personatges es trobin asseguts tranquil·lament parlant i enfoquen a la Núria, el pla té vida i es mou de forma lleugera. Gairebé és imperceptible, però es mou i acompanya la mirada de la persona que s'està enfocant o els moviments que aquesta va fent. Això és fa per trencar una mica la rigidesa del moment i aportar una mica d'agilitat, ja que si bé el moviment intern de la imatge aquí seria nul (la persona parla, però està asseguda i es mou poc), amb la mica de moviment extern que aporta la càmera es genera un ritme una mica més viu. Aquest tipus de realització s'empra molt en l'actualitat. Sobretot en programes de ficció com sèries i pel·lícules.

- **El muntatge**

“Elaboració narrativa i muntatge són termes pròxims, estretament vinculats i que en ocasions, des d’una dimensió estètica o narrativa, poden actuar com sinònims.” (Barroso, 1996:77).

A la fase de post-producció el muntatge respon a “l’elaboració global de selecció i ordenació de cadascun dels plans que conformen el discurs a partir de les imatges enregistrades.” (Barroso, 1996:79)

El tipus de muntatge d’*El convidat* és de tipus continu o lineal perquè la seva finalitat no és altra que explicar una història d’una manera coherent i clara. Per tant, té una continuïtat narrativa. Si ve és veritat que hi ha canvis temporals i espacials, aquesta continuïtat no es perd perquè en tot moment és segueix un ordre cronològic dels fets. No hi ha cap tipus de salt temporal, com per exemple un flashback.

L’edició per pla-contraplà és el fonament del muntatge continu.

6.2. La casa dels famosos

La casa dels famosos és un programa que pertany al gènere informatiu de l’entrevista. Dins d’aquesta trobem que tracta, principalment, la tipologia d’entrevista de caràcter, però també inclou elements de l’entrevista magazín. Al mateix temps, encara que aquest programa és de la paleotelevisió i, aleshores no hi havia hibridació de gèneres ni de formats, incorpora els dos grans gèneres de l’info-show també. Igual que *El convidat*, *La casa dels famosos* combina informació i entreteniment, atorgant més èmfasi al segon element.

Es va començar a emetre l’any 1988, cada dijous al vespre després del telenotícies (horari *prime-time*), durant les vacances d’estiu. El programa va tenir dues primeres temporades (1988-1989) on s’anomenava *La casa dels famosos*, però després, els dos anys més que va durar (1990-1991) va passar a anomenar-se *Les coses dels famosos*. El programa era absolutament el mateix.

Val a dir que aquest programa va ser trencador en el seu moment, doncs mai abans TV3 havia emès un espai televisiu d’aquest tipus. El programa va ser molt d’èxit, fins al

punt d'arribar a fer un 84% de *share* (Peiró a *Els matins*, tv3.cat). Cal tenir en compte també que la xifra és elevada perquè abans l'oferta no estava diversificada ni tampoc hi havia competència.

Totes les entrevistes del programa tenen, com a tema principal, la visita a la casa d'un personatge famós, *celebrity* o vedette. En Julià Peiró es desplaça fins la propietat del famós per veure la seva llar i parlar-ne. S'acostuma a comentar quin ús se'n fa de la casa o com s'hi fa vida, etc. Tot i així, també s'aprofita l'ocasió per parlar d'algunes de les característiques públiques d'aquestes personalitats per fer una mica de context i perquè és el que l'espectador coneix.

Cada capítol té una durada aproximada de 30 minuts. El capítol en concret que s'analitza, el de la Núria Feliu va durar exactament 26:21 minuts.

6.2.1. Anàlisi de contingut:

- La figura del presentador

En Julià Peiró és conegut pel seu treball com a periodista en mitjans de comunicació com ara: l'ABC de Sevilla, Fotogramas, Garbo, Correu Català, Catalunya Exprés, El Periódico de Catalunya i TV3. Peiró ha destacat per haver-se especialitzat en reportatges del món de la nit. Va ser el primer periodista

Julià Peiró

Font: Google imatges

de Catalunya i d'Espanya que va parlar de la vida dels famosos, però primer va fer de fotògraf: "Em van especialitzar en retratar dones, ja que resulta que quan les fotografiava sortien molt maques" (Peiró, cubelles.cat, 2002).

Va entrar a formar part de l'equip de TV3 des dels inicis. Es va fer molt conegut a Catalunya presentant durant 4 anys (1988–1991) un dels programes de màxima audiència de la casa: *La casa dels famosos* (que després es va passar a dir *Les coses dels*

famosos). La seva naturalitat li va permetre entrar a les cases d'artistes com: Norma Duval, Sara Montiel, Lina Morgan, Bertín Osborne, Bárbara Rey, Núria Feliu, Manolo Escobar, entre molts altres. “Pràcticament els personatges de la premsa del cor els he entrevistat a tots” (Perió, cubelles.cat, 2002).

Cap a l'any 1992 va canviar el programa *Les coses dels famosos* per l'*Hotel dels famosos* i també ha treballat a un programa de cuina que es feia a 25 televisió.

En l'actualitat, des del 2013, es troba fent un programa al canal català que es diu *Viure cada dia* (canalcatala.cat, 2013) i consisteix a fer visites breus a diferents establiments relacionats amb la cultura, la gastronomia i el comerç de Catalunya.

Entrant ja a parlar sobre el capítol analitzat de *La casa dels famosos*, la figura que Julià Peiró ocupa dins el programa és clau per diferents motius: Com ja s'ha dit fa un moment, el periodista, des dels seus orígens com a professional, ha estat sempre molt involucrat en el món dels famosos i, per tant, abans de presentar *La casa dels famosos* ja s'havia construït un perfil públic reconegut. De fet, alguns dels artistes a qui va entrevistar ja els coneixia prèviament (o, si més no, alguns havien sentit a parlar del periodista). Aquesta proximitat de la que gaudia amb alguns famosos li permetia ser més agosarat a l'hora de preguntar i fer el curiós a casa d'aquests quan els entrevistava. Així doncs, encara que aquest programa fos el primer que en Julià feia a la cadena pública catalana, el periodista ja era reconegut per cobrir premsa del cor.

Aquesta curiositat d'en Julià per les cases de les *celebrities* i per les seves vides en general, és el que precisament comparteix el conductor del programa amb l'espectador. Aquest és el nexa principal que uneix presentador i públic. Fins i tot podríem dir que l'espectador, en aquest programa, sovint es podia sentir més identificat amb el periodista (una persona que vol esbrinar com és la casa d'un artista i com és el dia a dia d'aquesta persona tenint en compte la seva professió i reconeixença arreu, etc.) que no pas amb el famós.

En el programa analitzat reconeixem a un Julià encuriós, que pregunta tot tipus de coses sobre l'habitatge que la cantant té al poble de Collbató. Tot i que en el tracte que té amb la Núria també és natural, no és tan familiar com l'Albert (potser perquè aquí no és tracten temes íntims). És a dir, d'alguna manera en Julià no es fa tant proper com l'Albert. L'Albert pregunta amb més tacte, és més delicat (deixa molts silencis o fa

petites pauses que inviten a ambdós personatges a reflexionar); mentre que en Julià pregunta de forma directa, sense traves. Òbviament això també passa perquè els temes de conversa que toquen l'un i l'altre no tenen res a veure, però tot i així, en Julià és una mica més fred. Mentre que a *El convidat* la Núria s'oblida de l'existència de la càmera, a *La casa dels famosos* la té molt present. L'artista mira moltes vegades a càmera adreçant-se al teleespectador que l'està seguint des de casa i, per tant, en aquest sentit la Núria es veu més allunyada d'en Julià.

Els recursos expressius que utilitza el periodista són: la mirada, la comunicació corporal (té una postura relaxada) i el missatge oral (les preguntes que formula). Val a dir però, que quan en Julià planteja una qüestió, sovint incorpora la resposta dins d'aquesta mateixa pregunta i això no ho ha de fer un periodista (Balsebre, 1998:154). Per exemple, aquestes són algunes de les preguntes que en Peiró li planteja: "I aquesta casa que té aquí Núria Feliu, fa molts anys que està feta i ja era de la família, no?", o bé, "Aquest armari, més que el de la cantant Núria Feliu és el de la copletista Núria Feliu, podríem dir?". També trobem: "La taula del menjador la utilitzeu per coses més formals doncs, no?". Com es pot veure algunes d'aquestes preguntes ja es contesten soles o bé, només es poden respondre amb un simple: sí o no. Per tant s'ha d'evitar plantejar-les.

En Julià sap escoltar, deixa parlar a la Núria fent que s'esplai en les seves respostes, però es troba a faltar el silenci que no apareix en la conversa. Sempre estan parlant o l'un o l'altre i això pot fer-se una mica pesat per l'espectador que només pot descansar quan es canvia d'espai.

• L'estructura de l'entrevista

Per a l'entrevistador, una entrevista d'aquest tipus també és un misteri i ha d'estar sempre obert a l'improvisació. Per molt que en Peiró es pugui preparar a casa alguns temes a parlar com, per exemple, preguntar a la Núria si li agrada més viure al barri de Sants o al poble de Collbató, o bé, fer-li alguna pregunta relacionada amb la seva vida professional, etc.; el periodista no podrà gaudir d'un guió fix, sinó que segons què li ensenyi i li expliqui l'artista s'haurà de decantar per un tipus de qüestions o per unes altres. Per tant, igual que a *El convidat*, el periodista no coneix què va a veure ni què passarà. De fet, segur que quan en Julià Peiró va pensar d'entrevistar a la Núria no comptava amb anar a la carnisseria ni a la pastisseria del poble. Però és el factor

sorpresa que té realitzar programes d'aquest tipus. De tota manera, per molt que hi hagi factors sorpresa com aquest, el conductor no pot oblidar-se de l'objectiu de l'entrevista i sempre ha d'encarrilar la conversa cap al terreny que li interessa.

A sota es poden veure quines són les temàtiques argumentals que destaquen al capítol analitzat i també la presència (en minuts) que ha tingut cadascuna d'aquestes.

Minutat:

1. Introducció del poble de Collbató: 1 minut
2. De compres a la carnisseria i pastisseria del poble perquè és Festa Major: 2:44 minuts
3. **1a conversa** a la terrassa de casa la Núria:
 - Sants o Collbató?: 2:55 minuts
 - Ús que en fa de la casa quan és al poble: 2:43 minuts
 - Carrera professional de l'artista: 1:09 minuts
4. La Núria ensenya alguns dels seus vestits que té guardats a l'armari de l'habitació: 2:22 minuts.
5. **2a conversa** al menjador (parlen de la sala d'estar i del menjador): 2:10 minuts
6. Plats que cuina la Núria quan és allà: 1:29 minuts
7. **3a i última conversa** a les golfes:
 - Decoració d'aquestes, ús que en fa...: 5:12 minuts
 - La muntanya de Montserrat (s'observa des de la finestra de les golfes) 1:16 minuts
 - La Núria com a membre del COC (Comitè Olímpic Català): 2:12 minuts

Observades aquestes dades, es pot apreciar que per molt que el programa tracti com a temàtica principal *La casa dels famosos*, aquesta no és sobre l'única que es parla, sinó que en un episodi es poden parlar sobre altres temes (com la vida professional de l'artista o què fa aquest durant el seu temps d'esbarjo, etc.). Val a dir però que, en el capítol analitzat la Núria en parla molt de l'ús que fa de cada racó de la casa que ensenya, explicant-ne més d'un detall. Amb l'habitació que es recreen més és amb les golfes que és, segons explica la Núria, un espai diferent de la casa, alternatiu. És un espai on s'hi va a relaxar-se, a llegir, a jugar (en el cas dels seus nebots) i sobretot a

contemplar la gran vista de les muntanyes de Montserrat. Quan arriba l'hivern, explica l'artista, també encenen la llarg de foc.

- **Dimensions**

La casa dels famosos combina dues tipologies d'entrevista diferents: l'entrevista de caràcter i l'entrevista magazín.

En l'entrevista de caràcter d'aquest programa, el recurs narratiu que es fa servir perquè l'entrevistat es senti més còmode a l'hora de contestar les preguntes i s'oblidi de la mediació tècnica és, per una banda, la figura de l'entrevistador (que ha de contribuir a que aquesta es senti còmoda, relaxada i s'oblidi de la mediació tècnica que té al voltant) i l'espai principal on es desenvolupa l'entrevista, que no és altre lloc que la llar de la Núria, de forma que aquesta és sent més confiada i més agust per parlar.

D'altra banda, els recursos que es poden trobar al programa en relació a l'entrevista magazín són els següents:

1. Varietat de localitzacions i diferents espais. Els moments d'entrevista del capítol transcorren a diferents espais de la casa del personatge, ja siguin habitacions interiors, o bé, exteriors com la terrassa.
2. Utilització de vídeo. Igual com passa a *El convidat*, en l'episodi de *La casa dels famosos* també s'hi troba un vídeo d'una actuació de la cantant que es pot veure només començar el programa, just després de la careta, a mode d'introducció de l'artista.
4. Utilització d'elements auditius com cançons empàtiques que subratllen alguna cosa que s'ha dit a l'entrevista, o bé, actuen de separador entre els diferents espais.

Encara que la llar sigui l'eix central de l'entrevista, també se li formulen algunes preguntes referides a característiques més públiques com la seva carrera professional.

6.2.2. Anàlisi de format:

- **Tipus de producció**

Es tracta d'un programa d'autor. La idea original del programa va ser del presentador, d'en Julià Peiró. Com ja s'ha explicat, aquest personatge sempre s'ha vist involucrat en el periodisme del cor i, per tant, no va ser difícil formular el programa i fer-lo possible perquè molts artistes ja el coneixien o n'havien sentit a parlar, almenys els catalans (Peiró a *El club*, youtube.com, 2008). L'equip de producció i tècnic però, tal com figura als crèdits finals del capítol analitzat, pertanyia a Televisió de Catalunya (TV3) i per tant els drets del programa els posseeix la cadena catalana. Si s'observen bé els crèdits del capítol es pot fer un recompte del nombre de persones que treballaven en el programa i, fent-ho, se n'han comptat 10 aproximadament, de les quals moltes es dedicaven a més d'una funció.

La casa dels famosos es feia als estius, cada dijous al vespre, després del telenotícies i va tenir 4 temporades (Peiró a *El club*, youtube.com, 2008). Els episodis tenien una duració aproximada de 25-30 minuts. Els dos primers anys, el 1988 i el 1989 el programa tenia el nom de *La casa dels famosos*, mentre que els dos anys següents, el 1990 i el 1991 va passar a dir-se *Les coses dels famosos*, però es tractava del mateix programa.

- **Equip de rodatge**

Encara que l'equip de rodatge es troba darrere de càmera, observant el capítol s'ha fet una estimació aproximada del nombre de persones que haurien pogut intervenir en la gravació de l'entrevista. Trobem: el presentador, que de ben segur ocupava també el paper de guionista; dos operadors de càmera, dels quals un d'ells era realitzador; i finalment algú que s'ocupés de la producció i un script que anotés el recompte de preses bones per facilitar i alleugerar després l'edició o muntatge. A causa que en Peiró, durant tota l'entrevista a la Núria porta sempre un micròfon a la mà, com els reporters, es creu que es prescindia de tècnic de so. També es devia prescindir de tècnic d'il·luminació perquè com veurem més endavant aquesta no està gens cuidada.

- **Tipus de realització**

La realització del programa havia de ser ràpida perquè no l'equip no passava més de 3 o 4 hores a casa de l'amfitrió (Peiró a *Els matins*, tv3.cat, 2012). És per això que en el cas de *La casa dels famosos*, el programa no és de realització monocàmera com passa amb *El convidat*, el qual és un procés molt més llarg i entretingut. Aquí la realització és multicàmera, concretament de dues càmeres que es fan el pla-contraplà l'una a l'altra per cobrir l'acció de forma simultània (Barroso, 1996:46). Per exemple, durant una conversa, mentre una càmera feia un pla mig o primer pla de la Núria, l'altra càmera agafava un pla conjunt de l'entrevistador i l'entrevistada, de manera que aquell moment només calia gravar-lo una vegada i es passava al següent, fent molta via. Els plans recurs que apareixen sobre les diferents habitacions de casa la Núria o d'alguns dels carrers del poble de Collbató, com és lògic, sí que estan gravats només amb una càmera. És a dir, no apareixen imatges repetides d'aquests espais perquè no estan gravats des de dos punts de vista diferents, sinó d'un, la qual cosa vol dir que només es va emprar una càmera.

- **Tipus d'emissió**

Novament es tracta d'un programa gravat, post produït i finalment emès en diferit, quan la construcció de la narració de l'episodi ja s'ha realitzat i té un sentit com a tal. Per tant no és un directe, ni tampoc una gravació intacta, sinó que passa per un procés de post-producció posterior, seleccionant les preses bones i dolentes, endreçant les parts, etc.

- **Plató, decorats i posada en escena**

En aquest programa, igual que a *El convidat*, no es disposa d'espais identificatius ni habituals, sinó que segons quin és l'artista en qüestió que es visita aquella setmana es descobreix una casa o una altra i, per tant, sempre són llocs diferents. Val a dir que en aquest programa, tal com el seu nom indica, és molt necessari mostrar quin és l'espai que es visita i on es desenvolupa la narració perquè de fet és la temàtica principal que es tracta. En el capítol analitzat sobre la casa d'estiu de Collbató de la Núria Feliu se'ns ensenya tant l'exterior de la casa (façana i terrassa o porxo) com l'interior (menjador, sala d'estar, cuina, golfes...) i es parla d'aquests espais en la conversa. Per exemple, quan pugen a les golfes, en Julià i la Núria parlen de l'estètica diferenciada que tenen

aquestes respecte tota la casa, que resulta més clàssica i barroca. A més a més, parlen de les vistes a les muntanyes de Montserrat que s'observen des de la finestra de les golfes, de quin ús en fa la Núria quan hi puja, etc.

No hi ha cap decorat, ja que el programa es du a terme en localitzacions naturals i reals.

Igual que a l'episodi d'*El convidat*, aquí també predominen més els espais interiors que no pas els exteriors, però es percep més equilibri. D'exteriors apareixen: la plaça de l'Ajuntament de Collbató, els carrers del poble i el porxo de casa la Núria. I d'interiors la carnisseria del poble, el forn o pastisseria i finalment, la casa de la Núria que com és lògic, és l'espai per excel·lència del programa.

Pel que fa a altres aspectes de la posada en escena, destaquem el vestuari d'en Julià Peiró. Molt diferent al que s'ha explicat de l'Albert a l'anàlisi anterior. En Julià no va vestit informal, sinó tot el contrari. Porta pantalons, camisa i sabates de vestir, una elegant americana i, fins i tot, corbata. A més a més, també va molt ben pentinat. Porta un tupè fixat amb laca. En definitiva, apareix molt elegant. Aquesta diferència entre ambdós presentadors s'estableix no només per les personalitats o manera de ser de l'un i l'altre, sinó pel tipus d'entrevista i programa que fa cadascun. En el cas de l'Albert es tracta d'un encontre més casual (almenys observat a primera vista), el periodista va a passar tot un cap de setmana amb el seu amfitrió, és el convidat i per tant, van a passar-s'ho bé, a relaxar-se, a conversar, etc. És un to més amistós. Mentre que el programa d'en Julià és diferent, té uns altres objectius. El programa dura menys i l'entrevista es centra exclusivament en artistes o *celebritys* que diríem ara (cantants, actors, models...), i no en tot tipus de personatges com passa a *El convidat* (que si bé són reconeguts, pocs són artistes i no pertanyen al món del glamur). Aquest món dels artistes és el que entenem per premsa del cor o premsa rosa. Són persones que viuen per i de la seva imatge. És per això que al capítol veiem una Núria arreglada i sofisticada (dins de la carnisseria per exemple, que s'hi està fosc, no es treu en cap moment les ulleres de sol), que té una casa neta i endreçada per mostrar a l'espectador... El conductor del programa doncs, davant d'aquests encontres més formals sap que ha d'anar ben arreglat i és el que fa. De fet, als crèdits finals del programa apareix que el vestuari que porta en Julià és de la casa *cacharel*.

- **Tipus de plans i moviments de càmera**

El programa no té una gran varietat de plans. Els més comuns que s'hi troben són: el pla mig, el primer pla, el pla conjunt i el pla general. Aquests quatre s'utilitzen en tot moment, tant en les converses a soles que mantenen entrevistat i entrevistada, com en la resta de moments. El pla detall, tant important a *El convidat*, aquí no té cap pes significatiu, i és estrany perquè tenint en compte la temàtica del programa, interessa fixar-se en els detalls de la casa de la persona famosa que, a més de proporcionar-nos informació sobre l'habitatge també ens ajuden a conèixer millor a l'artista. L'únic pla detall que s'ha trobat en l'episodi ha estat el de les sabates la Núria que es mostrarà més endavant. Val a dir, que l'acció sempre es presenta d'allò general a allò particular perquè el que interessa conèixer primer és l'espai tal i com el nom del programa indica, i no una altra cosa.

Un altre aspecte de càmera és l'angulació dels plans. Aquesta sempre és normal excepte en els plans de transició temàtica (quan es mostren, per exemple, diferents plans dels carrers de Collbató, o de la façana de casa la Núria, del seu porxo i del jardí...) on sí que poden trobar-se alguns plans contrapicats.

Destaquen alguns moviments de càmera com el zoom in i la panoràmica, però majoritàriament la càmera resta en pla fix. Això sí, tant els zooms com les panoràmiques contribueixen a aportar moviment extern als plans, de manera que ajuden a remuntar el ritme pausat que predomina en el capítol. Aporten vida i agilitat a la imatge.

Igual que a *El convidat* i que a qualsevol programa d'entrevistes, en aquest capítol també és molt important el pla-contraplà. Aquí, també es respecta la regla del 180°, és a dir, no hi han salts d'eix, sinó que l'eix d'acció (les mirades entre entrevistador i entrevistat) es respecta, preservant així la coherència visual.

- L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: *La Casa dels Famosos* (1988) i *El Convidat* (2010) -

Alguns dels plans que s'han pogut observar al llarg del capítol són els següents (extrets per captura d'imatge):

Pla general (PG)

Pla detall (PD)

Pla general (PG)

Primer pla (PP)

Pla conjunt (PC)

- **Il·luminació**

Com que aquest programa és gravat fora d'un plató de televisió, de forma molt ràpida (en poques hores) i amb recursos limitats (equip reduït), la il·luminació no està ben cuidada al llarg de l'episodi. Es prescindeix d'aquest aspecte, sigui perquè no disposaven de prou recursos o sigui perquè fa uns anys no se li donava la importància que se li dóna avui. Ara, en qualsevol programa de televisió, pel·lícula o obra escènica el tractament de la il·luminació és crucial i no pot deixar-se de banda. Observant el capítol s'han detectat força plans que, o bé són molt foscos perquè han estat gravats en interiors poc il·luminats o a contrallum, o bé estan cremats perquè durant la gravació en exteriors no s'ha tingut en compte la forta llum del sol. Es presenten a continuació:

Plans gravats a en interiors a contrallum. El de l'esquerra es veu cremat en algunes zones.

Font: captura de pantalla

Pla gravat en exterior i saturat per la llum solar

Font: captura de pantalla

- **Música**

La música no té un paper important en el programa, de fet, ben poc hi apareix. Quan ho fa però, és gairebé sempre en primer pla perquè quan l'entrevistador i l'entrevistada han de començar a parlar, aquesta es talla directament, sense fer ús del Fade Out.

Al programa s'hi escolten tres cançons diferents:

- *Secret d'amor*, Núria Feliu
- *Piel canela*, Tete Montoliu
- *Sabor a mí*, Tete Montoliu
- *Toda una vida*, Antonio Machín

Cadascuna d'aquestes cançons s'ha aplicat amb una intenció diferent dins del programa. La primera cançó és diegètica perquè mentre la sentim veiem d'on prové. També és descriptiva perquè veiem unes imatges de la Núria cantant la cançó fa uns quants anys enrere. És així com en Julià la introdueix com a personatge abans de començar l'entrevistar-la.

La segona i la tercera cançó són instrumentals on s'escolta sobretot el piano i serveix per traslladar-nos d'una localització a una altra (en el cas de la segona) i per acompanyar la veu en *off* d'en Julià (la tercera). Aquestes músiques fan de separador (funció sintactico-gramatical) perquè marquen la transició entre un espai i un altre i entre una conversa i una altra. El piano que sona en la tercera cançó sobretot (*Sabor a mí*) és lent, igual que la locució del presentador. Veu i música formen una harmonia bonica i tranquil·la que invita al telespectador a relaxar-se.

I la quarta i última cançó apareix un moment molt breu, però ho fa perquè la Núria la cita. És a dir, s'utilitza per subratllar unes paraules que l'entrevistada ha dit (Balsebre, 1994). Això passa en el moment en què en Julià i la Núria remenen un armari ple de vestits de l'artista i els van comentant. Hi ha un moment, en què la Núria diu "Aquí hi ha toda una vida, com diria la cançó d'Antonio Machín" i, automàticament, en fer la transició d'espai i de temàtica sona per uns breus instants aquesta cançó.

Com a música diegètica només trobem la cançó de la Núria Feliu, mentre que la resta són extradiegètiques.

No es poden oblidar les cançons que apareixen a la careta i als crèdits. Si bé, *La casa dels famosos* tenia sintonia pròpia com a programa (apareix a l'anàlisi anterior, al capítol de la Núria a *El convidat*), en aquest episodi tant la careta com els crèdits finals venen acompanyats per cançons estrangeres. La primera, la de la careta és una cançó latin jazz de l'any 1954 que interpreta Christopher Columbus, Machito & His Afro-cubans; mentre que la cançó dels crèdits finals és un cha cha cha i es diu *Fat mama*, interpretat per Tito Puente. Ambdues cançons són cançons d'orquestra famoses que es ballaven abans i denoten aquest món de la faràndula propi del programa.

Del total de cançons que apareixen al programa tres són de procedència catalana (la de la Núria Feliu i les dues d'en Tete Montoliu), una és de procedència cubana (Antonio Machín) i, finalment, les dues cançons que formen la careta i els crèdits són d'intèrprets nord-americans.

- **Veu en off**

En Julià Peiró també fa ús de la veu en *off* per connectar amb els teleespectadors que segueixen el programa des de casa. Encara que *La casa dels famosos* té una durada més curta que no pas el programa de l'Albert Om, també es considera necessari aquest vincle entre presentador-públic per tal que aquest últim es senti partícip del programa i tingut en compte pel conductor que ens va explicant què passa. Ara bé, més que una reflexió personal o aclariment com fa moltes vegades l'Albert a *El convidat*, en Julià sempre aprofita la veu en *off* per descriure. Ja sigui el personatge o casa seva. Vet aquí uns exemples:

“L'any que ve celebrarà les bodes de plata amb la cançó. En aquests 25 anys ha gravat més de 40 discos i ha tocat tots els gèneres, però ara Núria Feliu s'està plantejant fer una reconversió de la seva vida, de manera que pugui seguir cantant, però menys. Gravar, fer ràdio, televisió... però a miquetes i disfrutar més de la pau i tranquil·litat de la Font del Còdol al barri de Collbató on la seva família té una tradició de segles.”

“Aquesta casa és, esclar, l'antítesi de l'àtic que la Núria té al barceloní barri de Sants on va néixer fa 40 i tants anys. Ella diu que a la Font del Còdol encara pot badar i a la nit mirar les estrelles. A Barcelona no es pot

badar i la pol·lució fa com una closca que et té presoner i no et deixa veure el cel. Però són dos amors inseparables i la posem en un compromís si li preguntem: Sants o Collbató?."

Val a dir que aquest tipus d'expressió en forma de prosa no és el mateix llenguatge que utilitza l'Albert a la veu en *off* d'*El convidat*. L'Albert és més directe i col·loquial, no s'embolica tant. Ara bé, si ens hi fixem, al final de la segona cita en Peiró inclou l'espectador en la pregunta que planteja i això fa que hi hagi complicitat entre el conductor del programa i l'audiència.

- **La careta**

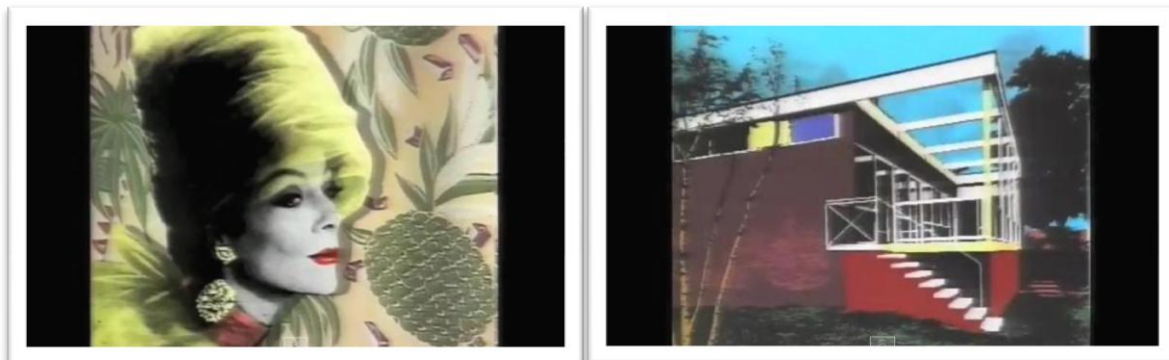
La careta identificativa està inspirada en el moviment del "Pop Art", sorgit als anys 50 als Estats Units i desenvolupat per l'artista plàstic Andy Warhol. Aquest art es caracteritza per emprar temàtiques, iconografies i tècniques de la cultura de masses, la publicitat i la societat de consum (Gutiérrez, Salazar i Gómez, 2013, blogspot.com). Les imatges que apareixen en la careta de *La casa dels famosos* són un calc del quadre tant famós i reconegut a arreu que l'artista va fer de l'actriu Marilyn Monroe. Un quadre de colors vius que és una pintura d'una fotografia de l'artista. A continuació us presentem les imatges de la careta i aquesta pintura de l'artista nord-americà perquè hi vegeu les semblances:

Quadre de Marilyn Monroe
Font: Google imatges

Careta de La casa dels famosos
Font: captura de pantalla

Imatges pertanyents a la careta de La casa dels famosos

Font: captura de pantalla

A mesura que avança la careta, les imatges canvien i apareixen pintures de diferents personatges (homes, dones i nens). Totes elles pintades amb colors i fons de pantalla diferents. La transició d'una imatge a l'altra es fa per tall que, a la vegada, va al ritme de la música. Cap al final de la careta es poden veure també imatges de cases que segueixen la mateixa estètica que les pintures dels personatges. En aquest cas la careta també aconsegueix la funció anticipadora (Barroso, 1996:561) perquè es revela què es veurà a continuació al programa. Les imatges ho diuen ben clar: una sèrie de personatges molt elegants i glamurosos i les seves cases maques i sofisticades. Finalment apareix també el rètol del nom del programa.

Careta de La casa dels famosos

Font: captura de pantalla

- **El ritme**

Si dèiem que el ritme d' *El convidat* era lent, a *La casa dels famosos* va a pas de tortuga. Tot és molt lent: les transicions dels plans, que sovint es fan per fos o fos encadenat i no per tall i, per tant, duren més; les panoràmiques, que ens mostren els espais interiors de la casa, o bé també els carrers de Collbató; i la durada dels plans, excessivament llarga en alguns moments on, per exemple, la Núria s'esplaia en la seva resposta i no es torna a canviar de pla fins que ha acabat de parlar. Tanta estona mantenint un mateix pla fix és fa pesat i lent. Es troba a faltar, per tant, algun pla detall o recurs que trenqui una mica aquesta monotonia. Així doncs, si bé en *El convidat* els plans, majoritàriament, tenien una mateixa durada, aquí no passa sempre perquè es manté molt el pla quan parla l'entrevistada.

El ritme és lent tant de forma interna (l'acció transcorre a poc a poc, és una conversa sense presses on se'ns mostra la casa del famós tranquil·lament) com de forma externa (el muntatge de les imatges capturades). En quant a la música que acompanya el capítol també és de ritme lent i pausat.

A més a més, com que el programa no és gaire ric en plans (durant una de les converses només s'hi troben tres tipus de plans diferents: un pla mig de l'entrevistada, el contra-pla conjunt i un pla general que mostra l'espai), és a dir, no hi ha gaire varietat, el ritme encara esdevé més ensopit.

Si més no, cal remarcar que el ritme és fidel al missatge que vol transmetre el programa o a la intenció que té. Es tracta d'anar a fer el xafarder una estona a casa de l'altre i no corre pressa perquè ens podem entretenir mirant què té aquesta persona a casa seva i esbrinant què li agrada fer quan és allà, etc.

- **El muntatge**

El tipus de muntatge que fa servir aquest programa és el mateix que s'ha vist abans amb *El convidat*: el muntatge lineal continu. Hi ha una voluntat narrativa en el programa i, per tant, es segueix aquest criteri a l'hora de muntar les imatges en la fase d'edició. De tota manera, en aquest programa no sabem si l'ordre final que tenen els plans acaba sent fidel a l'ordre en que aquests es van gravar. No és com a *El convidat* que es fa un seguiment de tot el cap de setmana de l'amfitrió de forma cronològica, sent fidels en mostrar què viuen abans i què després entrevistador i entrevistat. En el capítol analitzat

de *La casa dels famosos* però, no té tanta importància respectar aquest ordre cronològic de gravació, tant per la temàtica que es tracta com pel material gravat, que és menor perquè el programa es grava en 3 o 4 hores màxim. O sigui, si per exemple, al capítol veiem a la Núria i en Julià que primer es troben a la plaça de l'Ajuntament de Collbató, després van a comprar menjar a les botigues del poble i finalment acaben a casa la Núria parlant i mostrant les diferents habitacions de la casa; també podria passar al revés: primer visitar la casa de la Núria i després sortir a fer un vol pel poble. Mentre la història tingui sentit narratiu, l'ordre de gravació dels plans és pot veure alterat en el muntatge d'aquest programa o, si més no, en el d'aquest episodi a Núria Feliu.

El muntatge dels plans sobretot es fa en base a la tècnica del pla-contraplà que és totalment necessària en les entrevistes i en el tipus de muntatge continu.

7. CONCLUSIONS:

En aquest apartat, un cop fet l'anàlisi, es respondran, a mode de conclusió, les preguntes d'investigació que s'han plantejat al principi del treball:

1. La primera pregunta demanava si, un cop analitzats ambdós programes, s'havia detectat una evolució de l'entrevista de caràcter del primer programa (*La casa dels famosos*), respecte l'actual (*El convidat*); o no. Tot això tenint en compte la vintena d'anys que s'aporten un i l'altre i que no pertanyen a la mateixa etapa televisiva, sinó que són de la paleotelevisió i neotelevisió, respectivament. Doncs bé, després de l'anàlisi podem dir que aquest gènere sí que ha evolucionat. Ha evolucionat sobretot a nivell de contingut, és a dir, l'entrevista de caràcter d'*El convidat* és una entrevista que mostra una radiografia molt més completa de la cantant Núria Feliu, que no pas el retrat que en fa *La casa dels famosos*. Al programa del 2010, s'aprofundeix en molts temes del personatge entrevistat: la família, l'afiliació política, l'amor, la personalitat i el caràcter... molts d'ells desconeguts per l'espectador. Mentre que al programa del 1988 només es parla sobre la casa d'estiu de la Núria, de l'ús que aquesta en fa quan hi va i de la carrera professional d'aquesta que el públic ja coneix. Aquesta última doncs, és una entrevista més superficial, més buida en contingut i no elogia tant l'entrevista de caràcter com *El convidat*.

Val a dir que, l'evolució a nivell tècnic de l'entrevista sí que es fa més que evident entre el programa antic i el modern, i no és d'estranyar. Tots dos s'aporten 20 anys i per tant, l'escassetat tècnica i de recursos que pateix el primer, no es troben en el que és actual. Tampoc ha de ser el mateix el cost econòmic el que tenen un i l'altre. *El convidat*, per lògica, és molt més car que no era *La casa dels famosos*.

2. L'única cosa que comparteixen ambdós programes és el marc o escenari on transcorre l'acció, que és l'habitatge o casa del personatge al qual entrevisten. A partir d'aquí els dos espais televisius presenten moltes diferències i van per camins separats. Per dir-ho d'alguna manera, si el programa d'en Peiró és *La casa dels famosos*, *El convidat* de l'Albert vindria a ser al revés: *Els famosos a casa* perquè

- L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: *La casa dels famosos*(1988) i *El convidat* (2010) -

aquest segon, més que mostrar la intimitat del personatge (entès per intimitat anar a xafardejar a casa de l'altre, irrompent en allò que és privat per ell i fent-li tot tipus de preguntes sobre casa seva i sobre com hi viu); intenta reflectir la quotidianitat d'aquestes persones reconegudes i intentar observar com és la vida d'aquestes a través dels nostres ulls d'espectadors.

A més a més, també s'ha pogut veure que *El convidat* té un tarannà i uns objectius molt diferents als de *La casa dels famosos*. L'objectiu principal de tots dos programes és informar i entretenir a l'espectador, però no ho fan de la mateixa manera, sinó que cadascun prioritza el que li interessa.

Dins del seu gènere d'info-show, *El convidat*, escull la voluntat d' "informar entretenint". Combina els fets quotidians i la realitat del personatge públic amb l'entreteniment (*factual entertainment*) (Beck, 2012). El que es busca, en primer lloc, és fer arribar informació al públic (que té a veure amb la revelació de parts amagades i desconegudes fins ara del personatge públic que s'entrevista) i, per una altra banda es pretén presentar aquesta informació de forma entretinguda, emprant l'espectacularitat, que inclou la telerrealitat i el voyeurisme.

En quant a *La casa dels famosos*, encara que quan s'emetia aquest programa a la dècada dels 80, el macrogènere de l'info-show encara no existia, aquest programa ja en contenia els seus ingredients. A *La casa dels famosos* però, passa a la inversa d'*El convidat*. Aquest segon programa no presenta la informació com a primera voluntat, sinó que l'objectiu principal és l'entreteniment. Aquí s'"entreté informant" al públic, i no s' "informa entretenint", ja que es juga amb l'espectacularitat a l'hora d'ensenyar la casa que es visita. No és tant el que pugui dir l'entrevistat sobre aquesta, com el fet de poder-ho veure-ho a través de la càmera (cada espai de la casa, com està decorada, si té luxes o no, etc.); no oblidem que es tracta d'un programa que tracta la premsa del cor i, per tant, és més sensacionalista.

Així doncs, es confirma que ens trobem davant de dos programes diferents que persegueixen finalitats oposades i, per tant, es desestima que *El convidat* sigui cap calc modern de *La casa dels famosos*.

3. Durant l'anàlisi en profunditat que s'ha fet dels capítols també s'ha pogut extraure quin són els recursos expressius que fa servir cada presentador i si són els mateixos o no. Aquí els resultats són una mica variats. Per exemple, s'ha pogut observar que tots dos aposten per l'ús de la veu en *off* per establir el vincle o contacte amb el teleespectador que mira el programa des de casa. És una manera de fer-lo partícip i d'interactuar amb ell. Tant en Julià com l'Albert empren el missatge oral, que és de to greu i ferm i transmet seguretat i credibilitat; el sosteniment de la mirada, tant a l'hora de formular les preguntes, com a l'hora d'escoltar les respostes; el llenguatge corporal (relaxat, còmode o tranquil); el somriure càlid. Però es diferencien en l'ús del silenci. Si bé l'Albert té molt en compte que és necessari l'ús d'aquest recurs expressiu, en Julià no li dóna importància. A *El convidat* el trobem més d'un cop aquest recurs tan important que brinda, de tan en tan, l'oportunitat de "respirar" a l'audiència, a la vegada que també l'invita a la reflexió. Si bé a *La casa dels famosos* la conversa que s'estableix també és relaxada i pausada, el silenci en sí, no s'empra, i podríem dir que això es troba a faltar.
4. El retrat que es fa de la Núria en un programa i a l'altre no és el mateix ni s'assembla. Com ja s'ha comentat anteriorment, la temàtica principal de *La casa dels famosos*, parla precisament, tal i com el seu nom indica, de l'habitatge d'aquests personatges famosos. Per tant, l'episodi de *La casa dels famosos* fa un retrat de l'artista tenint com a única base informativa, casa seva. A *El convidat*, contràriament (també s'ha comentat ja), s'aconsegueix conèixer una Núria Feliu desconeguda per a molts fins al moment perquè parla sobre qüestions personals i intimitats que no havien estat mai desvetllades. Sabent això, podríem qualificar l'episodi d' *El convidat*, com una entrevista de caràcter en profunditat perquè és molta informació la que s'esbrina sobre la Núria.
5. Finalment, arribem a la darrera conclusió de l'estudi. Davant l'observació i anàlisi dels episodis, es creu que l'èxit dels programes pot raure en: 1) el perfil públic del presentador (tenen una manera de treballar que agrada al públic, fa anys que practiquen la professió i s'han creat un *target* seguidor i fidel), 2) Les entrevistes són fetes a personatges públics reconeguts per tothom i aquests, des de sempre, desperten la curiositat de la ciutadania, i 3) les entrevistes fetes a aquestes

- *L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: La casa dels famosos(1988) i El convidat (2010) -*

personalitats són entrevistes de caràcter, és a dir, s'interessen per la seva vida privada (allò que l'espectador vol saber per poder-s'hi identificar), i no per un aspecte concret de la seva vida professional (que l'espectador segur ja coneix perquè es tracta d'una persona famosa) o per una temàtica informativa d'actualitat, etc.

Per aquests tres motius és pels quals es creu que aquests programes han tingut tan bona recepció.

- *L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: La casa dels famosos(1988) i El convidat (2010) -*

8. BIBLIOGRAFIA

LLIBRES

ARFUCH, L.: *La entrevista, una invención dialógica*. Ediciones Paidós. Barcelona, 2004.

BALSEBRE, A.: *La entrevista en radio, televisión y prensa*. Cátedra. Madrid, 1998.

BALSEBRE, Armand. *El lenguaje radiofónico*. Càtedra. Madrid, 1994.

BARROSO, J.: *Realización de los Géneros Televisivos*. Síntesis, Madrid, 1996.

CEBRIÁN, M.: *Información audiovisual. Concepto, técnica, expresión y aplicaciones*. Síntesis.Madrid,1994.

HALPERIN, J.: *La entrevista periodística. Intimidades de la conversación pública*. Ediciones Paidós. Barcelona, 2004.

MILLÀ, Ramón. *La realitat en directe: realització d'informatius a la televisió*. Pòrtic. Barcelona, 2000.

ARTICLES

BECK, D. i LEA, C.: *Factual entertainment and reality TV*. Communication Research Trends, 2012. Vol. 31 Issue 2, p4

LÓPEZ, F.: *El análisis de contenido como método de investigación*. Revista de educación, núm. 4, pp. 167-169 Universidad de Huelva, 2002.

PRADO, E. (1999). *Traficantes de emociones*. Diálogos de la comunicación, 8-17.

PRADO, E. i Delgado, M.: *La televisión generalista en la era digital. Tendencias Internacionales de programación*. Revista TELOS (Cuadernos de Comunicación e Innovación). Fundación Telefónica, 2010.

SANTAMARÍA, C. *La entrevista periodística: ¿Género o Herramienta?*. Tesis Doctoral. Universitat de Santiago de Compostela, 2011.

- *L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: La casa dels famosos(1988) i El convidat (2010) -*

VÍDEOS

YouTube: Entrevista a Núria Feliu, *La casa dels famosos*. www.youtube.com

TV3: Entrevista a Núria Feliu, *El convidat*. www.tv3.cat

TV3 Entrevista a Julià Peiró, *El club*. www.tv3.cat

TV3: Entrevista a Julià Peiró, *els Matins*. www.tv3.cat

YouTube: Entrevista a Albert Om, *Divendres*. www.tv3.cat

WEBGRAFIA

AJUNTAMENT DE CUBELLES: *El periodista Julià Peiró*, 5/08/2002. Consultat el 27/03/2014. URL: <http://www.cubelles.cat/pl253/actualitat/noticies/hemeroteca/id354/el-periodista-julia-peiro-pregoner-de-la-festa-major-de-cubelles.htm>

AMELA, V.: “*Crítica de televisió. Albert Om i Gerard Quintana*”, 21/10/2011. Consultat el 18/05/2014. URL: <http://victoramela.com/2011/10/critica-de-tv-albert-om-y-gerard-quintana/>

ARA: “*Música d'El convidat*”, 17/11/2013. Consultat el 2/05/2014. URL: http://www.ara.cat/media/segon-CD-musica-convidat-lARA_0_1031296948.html

ARA BALEARS: “*Entrevista a Albert Om*”, 08/12/2013. Consultat el 10/05/2014. URL: http://www.arabalears.cat/societat/Albert-Preguntaria-Illes-Madrid-Catalunya_0_1043895724.html

Comunicació 21: “*TV3 lidera el 2013 per quart any, tot i perdre audiència*”, 01/01/2014. Consultat el 20/05/2014. <http://comunicacio21.cat/2014/01/tv3-lidera-el-2013-per-quart-any-tot-i-perdre-audiencia/>

TV3: *Pàgina del programa d'El convidat al web de TV3*, 2010. Consultat el 15/03/2014. URL: <http://blogs.tv3.cat/elconvidat>

- *L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: La casa dels famosos(1988) i El convidat (2010) -*

TV3: “*El convidat guardonat amb el premi Ondas de televisió*”, 08/11/2011. Consultat el 20/04/2014. URL: <http://www.tv3.cat/actualitat/363280/El-convidat-guardonat-amb-el-premi-Ondas-de-televisio>

TV3: “*La casa dels famosos*”, 11/03/2003. Consultat el 6/05/2014 <http://www.tv3.cat/diesdetele/arxiu/programa2.html>

VILAWEB: “*El silenci. Elogi d'Albert Om i El convidat*”, 07/11/2010. Consultat el 24/04/2014. URL: <http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/179351>

9. ANNEX

9.1. Desglossament del capítol de Núria Feliu a *El convidat*

Dissabte matí

1. CARETA

2. CLIP ALBERT AMB JULIÀ PEIRÓ: Parlen de l'entrevista que en Julià Peiró va fer a la Núria Feliu al programa *La casa dels famosos*. Ara, 23 anys més tard, l'Albert tornarà a fer el mateix.

3. INTRODUCCIÓ DEL PERSONATGE: Apareixen diferents fotografies de la Núria que reflecteixen la seva professió d'artista.

4. CLIP ALBERT CAMINA CAP A CASA LA NÚRIA AMB LA MALETA (EXT. CARRER): Veiem l'Albert caminant amb la maleta. En OFF l'Albert ens explica que és al barri de Sants per entrevistar a la Núria. S'atura davant la façana de l'edifici i enfoquem un balcó on hi ha una estelada. És casa la Núria. "Ella ha ensenyat molt de portes en fora, però poc de portes en dins", diu.

5. SALUTACIÓ I INTRODUCCIÓ DE L'AMFITRIÓ: La Núria i l'Albert es saluden. Entren a casa, s'aturen al menjador on fan referència a la terrassa i a les vistes que es veuen. SURTEN A LA TERRASSA i en OFF l'Albert diu que aquest cap de setmana es desmuntaran tòpics de la cantant. "Pel seu caràcter desbordant, de vegades ens l'hem pres poc seriosament".

6. **1a CONVERSA:** Asseguts a la terrassa primer acostament íntim cap a la Núria. L'Albert li pregunta si sempre ha viscut sola, una soledat que ha escollit. Parlen també del barri de Sants, on ha viscut tota la vida i de la casa d'estiu que té a Collbató. LA INTRODUCCIÓ SOBRE QUÈ FARAN EL CAP DE SETMANA ens permet saber que la Núria mai ha portat sostenidors.

7. FOTOGRAFIES DE LA NÚRIA + LA NÚRIA ES MAQUILLA: A mode de respir (s'aparca la conversa per un moment) i amb música catalana que acompanya, continua la presentació de la Núria. Aquest cop la veiem maquillar-se (això serveix per seguir descrivint l'amfítrió, per saber com és i quina és la seva rutina).

8. **2a CONVERSA:** L'Albert interromp la Núria mentre aquesta és maquilla. Ella explica que és molt presumida i que no podria sortir al carrer sense maquillar-se. Ho fa per ella, per sentir-se bé i no pel que puguin pensar els demès. **PERSONALITAT:** la Núria diu que quan surts de casa has de transmetre bones vibracions.

9. **TRANSICIÓ: EXT. CARRER:** Primer veiem un PG del carrer transitat i, tot seguit a l'Albert i la Núria caminant pel carrer. Hi ha MÚSICA. La Núria s'atura a saludar a molts coneguts i entra OFF d'Albert que ho explica. Diu que la Núria guanyaria una competició si es tractés de quantes persones saludes al minut.

10. **MINICONVERSA a INTERIOR BOTIGA:** Entren a una botiga de sostenidors. Presentació en OFF de la botiguera per part de l'Albert, diu que és una bona amiga de la Núria. Tots tres parlen de roba interior. L'Albert aconseguix extraure-li a la Núria la talla que fa de sostenidors: una 105.

11. **TRANSICIÓ CARRER-CASA:** Pla del balcó amb l'estelada per indicar que tornem a casa la Núria. A continuació plans fixos d'objectes que la Núria té dins a casa i que la descriuen (discs que ha tret, fotografies emmarcades, cintes de cassette...), també apareix algun pla més general per presentar l'espai (com el menjador). La Núria i l'Albert es desplacen pel passadís cap a l'habitació de l'Albert. L'Albert comença a desfer la maleta.

12. **3a CONVERSA:** Ambdós s'asseuen a mirar fotografies sobre la Núria. En OFF l'Albert fa referència a la seva carrera professional dient que ha versionat més de 500 cançons i que és una pensionista no jubilada. **AUTORETRAT:** l'Albert li pregunta si es creu guapa, si els nois se la rifaven... ella confessa que era molt tímida i que mai ha despertat gaire interès en els homes. **FAMÍLIA:** a través d'una fotografia del seu germà parlen lleugerament de la família. El seu germà, juntament amb la seva mare i el seu pare van morir de càncer.

Dissabte tarda

13. TRANSICIÓ, EXT. CARRER: Plans del carrer, han marxat de casa. A continuació un pla frontal de la façana d'una perruqueria. Es veu com la Núria i l'Albert hi entren.

14. INTERIOR PERRUQUERIA: Salutació a les perruqueres. Mentre a la Núria li renten el cap i la pentinen en OFF l'Albert diu que la Núria és una dona de costums, 40 anys al mateix barri, 40 anys a la mateixa perruqueria... "potser és símbol que ha arriscat poc", diu.

15. MINICONVERSA PERRUQUERIA: La Núria, l'Albert i la perruquera parlen sobre els canvis de look de la Núria. Més o menys sempre ha portat el mateix pentinat, però s'ha tenyit el cabell de molts colors diferents. La Núria diu que té un bon jaure, que no es despentina i que dorm escoltant la ràdio, l'única que l'acompanya al llit.

Dissabte vespre

16. TRANSICIÓ CARRER-CASA: Novament, amb un pla general de la façana del bloc on viu la Núria (hi distingim el balcó amb l'estelada), tornem a casa seva. D'aquest pla, passem a un pla detall de la Núria fent cafè. Sona el timbre.

17. ARRIBA L'ENRIC MAJOR: Tots es saluden. En OFF l'Albert el presenta i diu que és un molt bon amic de l'amfitriona i que es van conèixer fa temps.

18. **4a CONVERSA:** L'Albert pregunta per la Núria a l'Enric. Aquest diu que és una persona reservada, molt catalana en aquest aspecte perquè és fidel a la dita "els draps bruts es netegen a casa". Desmenteixen l'etiqueta de TIETA DE CATALUNYA. L'Enric diu que la Núria no és per a res una persona carrinclona o carca. Fan incís a la POLÍTICA. Ambdós amics no comparteixen ideologia política, però tot i així asseguren que en parlen i que s'ho respecten.

Dissabte nit

19.FENT EL SOPAR: breu respir de converses dins de casa. Amb música en 2P (perquè no oblidem que es tracta d'una transició) veiem a l'Albert i la Núria fent el sopar a la cuina. Escolten la ràdio i el Barça marca un gol, ho celebren.

20. **5a CONVERSA: AMOR.** Aquest cop, l'Albert li pregunta a la Núria sobre l'amor. Quantes vegades s'ha enamorat, com va ser el primer cop... És una conversa molt íntima, l'amfitriona descobreix els seus secrets i sentiments. Hi ha confiança entre ambdós.

21.CLIP ORDINADOR NÚRIA: Trobem a la Núria al seu despatx, a l'ordinador jugant al solitari. Se'ns informa d'un hobby que té.

Diumenge matí

22. FOS + VÍDEO NÚRIA AL PROGRAMA DE RAFFAELA CARRÀ: vídeo a mode de transició que ens mostra una actuació de la Núria l'any 1988.

23. PRESENTACIÓ DE LA GEGANTA: Carrer, visitem la geganta de la Núria Feliu i ella l'ha descrit per sobre. Després surten al carrer a fer una volta amb la geganta. L'Albert se la carrega i la fa ballar, tenen expectació al carrer.

24. **6a CONVERSA:** La Núria i l'Albert resten asseguts a un banc del carrer. Tenen la darrera conversa sols. Parlen de la geganta, què li va motivar fer-se'n una, com se la va pagar... La Núria creu que la geganta és un llegat que perdurará.

Diumenge migdia

25.TRANSICIÓ: Seguim al carrer. Plans del barri fins al pla fix de la façana d'un restaurant.

26.INTERIOR RESTAURANT: Coneixem la família de la Núria. L'amfitriona ens presenta al seu germà, nebodes...

27. MINICONVERSA FAMÍLIA: La família desmenteix que l'etiqueta de TIETA DE CATALUNYA que se li ha atorgat a la Núria no es correspon a la realitat.

28. DINAR: veiem a tota la família i l'Albert aplegats a una taula del restaurant dinant. En OFF l'Albert descriu la situació: diumenge toca dinar familiar.

29. **7a I ÚLTIMA CONVERSA:** L'Albert parla amb la Núria i el seu germà. Parlen dels seus caràcters forts, no podrien conviure junts. Tampoc poden parlar de política, aquest tema està vetat perquè es discuteixen massa. Ella és de CIU, ell de ICV. L'Albert també li pregunta al seu germà per la vida de soltera i sense fills que ha portat la Núria. La Núria es sincera i diu que ella no ha sentit mai la necessitat de ser mare. **NÚRIA I GERMÀ CANTEN CANÇÓ.**

30. RECUPEREM AL PEIRÓ: Aquest capítol és circular, acaba igual que ha començat. Veiem que a l'aparell televisiu s'ha acabat el programa de La casa dels famosos corresponent a la Núria Feliu que havien començat a mirar l'Albert i en Peiró al començament del capítol. Bromegen una mica i s'acaba el programa.

31. CRÈDITS FINALS AMB LA SINTONIA DE LA CASA DELS FAMOSOS.

9.2. Desglossament del capítol de Núria Feliu a *La casa dels famosos*

1. CARETA
2. VTR1 ACTUACIÓ NÚRIA: presentació de l'entrevistada.
3. IMATGES FIXES DEL POBLE DE COLLBATÓ. En OFF en Peiró ens parla de l'entrevistat del programa, la Núria.

1r ESPAI

4. 1a CONVERSA: En Julià Peiró i la Núria Feliu es troben a la plaça de l'Ajuntament de Collbató. PLA GENERAL. Com si es tractés d'unes declaracions periodístiques, en Julià té un micròfon a la mà amb el qual va preguntant a la Núria. Mentre la protagonista ens explica que és Festa Major al poble de Collbató, sovint, apareixen imatges dels carres i façanes d'aquest, deixant a la Núria en OFF en alguns moments.

2n ESPAI

5. INTERIOR CARNISSERIA: En Julià i la Núria arriben a la carnisseria del poble perquè ella ha de comprar. Continuen parlant sobre la Festa Major i la carn. La PLANIFICACIÓ d'aquest espai no és apropiada. PLANS A CONTRALLUM. El SO també és dolent, es senten cops al micròfon.

3r ESPAI

(Transició feta amb imatges del poble de Collbató i amb música d'estil cha cha cha).

6. INTERIOR PASTISSERIA: Parlen del forn del poble i del bons que són els dolços aquí. També parlen de la Festa Major. PLANS FOSCOS PERQUÈ ESTAN A CONTRALLUM.

4t ESPAI

(Transició feta amb imatges del poble de Collbató. Sona música instrumental de piano i en OFF parla en Julià que ens trasllada del carrer a casa la Núria).

7. EXTERIOR CASA: La Núria afirma que prefereix viure al barri de Sants de Barcelona, però que la casa de Collbató és un bon refugi pels caps de setmana i per l'estiu. PLA-CONTRAPLÀ (durada llarga dels plans). També continuen parlant de la Festa Major i més tard de la carrera professional de la Núria.

(Transició amb un fos a negre)

8. INTERIOR CASA – HABITACIÓ: La Núria ensenya al Julià els vestits i les sabates que guarda de moltes actuacions que ha fet al llarg de la seva carrera com a cantant. PLA MIG FIX + ZOOM IN. La Núria s'adreça directament a càmera.

(Canvi d'espai amb FOS ENCADENAT. A continuació PANORÀMICA de la sala d'estar de la casa. Sona música instrumental també, un piano com abans).

9. INTERIOR CASA – MENJADOR I SALA D'ESTAR: En Julià li pregunta a la Núria si cuina i ella li contesta que sí i li explica quins plats acostuma a fer. PLA GENERAL, PLA MIG I PRIMER PLA alternats.

10. INTERIOR CASA – GOLFES: PLA GENERAL del Julià i la Núria asseguts a un sofà de les golfes. Parlen sobre l'ús que l'artista i la seva família fan d'aquell espai tant especial de la casa. També comenten les vistes que es poden contemplar des de la finestra: Les muntanyes de Montserrat. PLA-CONTRAPLÀ.

11. CRÈDITS FINALS

- *L'evolució de l'entrevista de caràcter en els programes de TV3: La casa dels famosos(1988) i El convidat (2010) -*

9.3. Taula d'audiències de les 4 temporades d'*El convidat*

Temporada	Quota	Espectadors
Primera (14 episodis)	24,5%	748.000
Segona (12 episodis)	23,6%	740.000
Tercera (13 episodis)	21,8%	686.000
Quarta (13 episodis)	19,4%	624.000

Taula d'audiències del programa El convidat

Font: Viquipèdia